3:1-22

ਕਸ਼ਟ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ (ਭਾਗ 2)

ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਨੇ ਪਤਰਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਕਿ ਉਹ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਆਦਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਦਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣ। ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰੇ, ਪਰ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਧੀਨਗੀ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ ਵੱਲ ਆਇਆ। ਗੁਲਾਮਾਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੁਝਾਅ ਦੋਵੇਂ ਘਰੇਲੂ ਅਖਾੜੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਦਾਸ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹੋਵੇ। ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਘਸੀਆਂ-ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਥਾਵਾਂ ਪਤੀ/ਪਤਨੀ ਵਿਚਲੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੁੰਝਲਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਤਨੀਆਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ (3:1-6)

[1]ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਹੇ ਪਤਨੀਓ, ਆਪਣਿਆਂ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ ਭਈ ਜੇ ਕੋਈ ਬਚਨ ਨਾ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਓਹ ਬਚਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਚਾਲ ਢਾਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ। [2]ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਓਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਲ ਢਾਲ ਨੂੰ ਜੋ ਅਦਬ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਵੇਖ ਲੈਣ। [3]ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਿੰਗਾਰ ਸਿਰ ਗੁੰਦਣ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਪਾਉਣ ਅਥਵਾ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। [4]ਪਰ ਉਹ ਮਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜੀ ਓਸ ਅਵਨਾਸੀ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵੱਡੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਹੈ। [5]ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਗਲੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਆਸ

ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ ਆਪਣਿਆਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿੰਗਾਰਦੀਆਂ ਸਨ। [6]ਜਿਵੇਂ ਸਾਰਾਹ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੂੰ ਸੁਆਮੀ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੀ ਜਿਹ ਦੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜੇ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਡਹਿਲ ਨਾਲ ਨਾ ਡਰਦੀਆਂ ਹੋਵੋ।

ਆਇਤ 1. ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ **ਪਤਨੀਓ** ਨੂੰ **ਆਪਣਿਆਂ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ**। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਕ੍ਰਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਗੂਪੁਣੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਆਗੂਪੁਣੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਰਾਜ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਤਨੀਆਂ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਹੇ ਪਤੀਓ, ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖੋ," ਪਰ "ਹੇ ਪਤਨੀਓ, ਆਪਣਿਆਂ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ।" ਜਦੋਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧੀਨਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ – ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚੇਲੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਧੀਨਗੀ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਆਤਮਿਕ ਜਾਂ ਬੌਧਿਕ ਉੱਤਮਤਾ ਦਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਦਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਪਰਕ ਪਤਰਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਚ ਕੁਝ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਅਤੇ ਅਧੀਨਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਲਾਸ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ ਲੈਣ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਰਾਜਕਤਾ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੋਵੇਂ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:22–6:4; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:18–21) ਇੱਕ ਮਨ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ, ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਛਮੀ ਸਮਾਜ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਪਤਨੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਿੰਗ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਅਧੀਨਗੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਿੰਗ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਅਧੀਨਗੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਪਾਠਕ ਦੇ ਲਈ ਅਕਸਰ ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮਕਾਲੀ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਕਿਵੇਂ

ਲਾਗੂ ਕਰੇ, ਜਦਕਿ ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਹ ਸਮਾਜ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਹੁਣ ਤਕ ਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਜਿਕ ਬਣਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਸੈੱਟ ਵਿਚ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਮੁੱਦੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਤੋਸ਼ਜਨਕ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਅਧੀਨਗੀ ਪਤੀ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਦੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਰਾਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸਥਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ, ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਇਸ ਹੋੜ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਅਕਸਰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਜਾਂ ਜਦ ਤਕ ਤਲਾਕ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਤਕ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰਨਾਂ ਵਿਆਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਪਲੇਟ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਕੇ, ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਗੂਪੁਣੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ ਪਤੀ ਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਘਰ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਬਣਤਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਲਿੰਗ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਤੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਮੁੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:34, 35 ਅਤੇ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:11, 12 ਵਿਚ, ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਆਗੂਪੁਣੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ ਲੈਣ। ਘਰ ਅਤੇ ਚਰਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਦਾਰੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਲਈ ਆਗੂਪੁਣੇ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਿਸਾਲ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਿੰਗ ਦੇ ਆਤਮਿਕ, ਨੈਤਿਕ, ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਉੱਤਮਤਾ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਚਰਚ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ, ਭਾਵੇਂ ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਂ ਈਸ਼ੁਰੀ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਦਾ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਕਿ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਜਨਤਕ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾਗਰਿਕ ਬਕਾਇਦਾ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ। ਸਮਕਾਲੀ ਪੱਛਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿਚ, ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦੀ ਕਾਫੀ ਤਨਖਾਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਅੱਠ ਵਜੇ ਤੋਂ ਪੰਜ ਵਜੇ ਤਕ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਰਦਾਰ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਮਸੀਹੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਦੀ ਇਹੋ ਅਪੀਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਘਰ ਦਾ ਮੁਖੀ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਲੇਰੀ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਤਰੀ ਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਨਜ਼ਾਇਜ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਤੀ ਲਾਪਰਵਾਹ, ਗੈਰ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰ, ਜਾਂ ਨਿਰਦਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਆਗੂਪੁਣੇ ਉਹ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਭਲਾਈ ਲੱਭੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ **ਭਈ ਜੇ ਕੋਈ ਬਚਨ ਨਾ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਓਹ ਬਚਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਚਾਲ ਢਾਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ**। "ਵਚਨ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣਾ" "ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ" (4:17) ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨ ਜਾਂ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ ਪਤਨੀ ਮਸੀਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਖਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਮੀਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਕਰੇ। ਮਸੀਹੀ ਸਿਰਫ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।

KJV ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਕ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਚਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਜਿੱਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" "ਵਚਨ" ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਲੇਖ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਈਆਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ "ਵਚਨ" ਪਤੀ ਦੇ ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। NASB ਸਹੀ ਅਰਥ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ "ਇੱਕ ਵੀ ਵਚਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ।" ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਈਆਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੇਗਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਚਨ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਜਿੱਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ "ਜਿੱਤਿਆ ਜਾਣਾ" ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਇੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਆਮ ਸੀ ਕਿ ਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਪਤਨੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ। ਜਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਚਨਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਕੇ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਪਸ਼ੱਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਇਹ ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬੇਵੱਸ ਹੁੰਦੇ ਸਨ – ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ (ਗਰੀਬ, ਇਸਤਰੀਆਂ, ਦਾਸ) – ਅਜਿਹੀ ਸਮਰੱਥ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਫਲਸਰੂਪ ਸਾਰੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਫਲਸਫਿਆਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਵਿਚ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਮਾਨ ਖੜੇ ਹਨ। ਨਾਸਰਤ ਦੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ

ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਨਤਾ ਹੋਵੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪੱਖ ਪਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਪੱਖ ਪਾਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਯਾਕੂਬ 2:1)।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਨੇ ਕੀ ਅਲੋਚਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਸੇਲਸਸ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ-ਚੌੜੀ ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਚਿੱਠਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ, ਤੀਸਰੀ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਵਿੱਚ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਇੱਕ ਸਿਕੰਦਰਿਆ ਮਸੀਹੀ ਓਰੀਗੈਨ ਨੇ ਸੇਲਸਸ ਦਾ ਇੱਕ ਖੰਡਨ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਉੱਤਰ ਵਿਚ ਓਰੀਗੈਨ ਨੇ ਸੇਲਸਸ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਬਹਤ ਕੁਝ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਾਫੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸੇਲਸਸ ਨੇ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਇਹ ਹੈ:

> ਨਿਜੀ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਉੱਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ, ਮੋਚੀਆਂ, ਧੋਬੀਆਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਨਪੜ੍ਹ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਗਵਾਰ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੂਰਖ ਇਸਤਰੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਭਾਸ਼ਣ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਦਲੀਲਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।[1]

ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਹਵਾਲਾ ਸਾਖੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਓਰੀਗੈਨ ਅਤੇ ਸੇਲਸਸ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਹੀਣਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਗਰੀਬ, ਇਸਤਰੀਆਂ, ਦਾਸ).

ਆਇਤ 2. ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦੀ **ਚਾਲ ਢਾਲ** ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਹਾਸਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਧੀਨਗੀ ਭਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ **ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਦਬ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ**। ਪਤਰਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਪਤਨੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਢੰਗ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਗਵਾਹੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ (1:15; 2:12)। ਬੁੱਤਪ੍ਰਸਤ ਸੰਸਾਰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧਰਮੀਆਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚੀਏ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਵੇਖ ਲੈਣ" ἐποπτεύω (*ਏਪੋਪਟੇਊ*) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਅਤੇ 2:12 ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ "ਨਿਰੀਖਣ" ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਤੀ

ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਰੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਇਕਬਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ "ਪਵਿੱਤਰ" ਜੀਵਨ ਢੰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜਿਨਸੀ ਵਿਹਾਰ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਾਇਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਦੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਦੀ "ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਲ" "ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ" (ἐν φόβῳ, *ਐਨਫੋਬੋਏ*) ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪਤਰਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਸਵਾਨ ਡਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਨੇ "ਡਰ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਉਸੇ ਅਰਥ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜੋ ਇਹ ਅਰਥ ਇਸ ਨੇ ਹੁਕਮ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨੋ" ਵਿਚ ਹੈ (2:17)। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਦਰ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸੀ; ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਉਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਵੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਰ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। NASB ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ *ਐਨ ਫੋਬੋਈ* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਅਦਬ ਦੇ ਨਾਲ" ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 3. ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਧਰਮੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ "ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਲ ਢਾਲ ਨੂੰ ਅਦਬ" ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਿੰਗਾਰਨਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ **ਸਿੰਗਾਰ . . . ਬਾਹਰਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ**।[2] ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਉਦਾਸੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਪਰੀਤ ਸੈਕਸ ਦਾ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਢੰਗ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਲੱਭਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸਮਕਾਲੀਨ ਨੈਤਿਕ ਲੋਕ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸਨ। ਜੇ. ਰੈਮਸੇ ਮਾਈਕਲਜ਼ ਨੇ ਪਲੂਟਾਰਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਵਾਇਆ, ਜੋ ਡੇਲਫੀ ਵਿਚ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਸੀ, ਪਤਰਸ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ: "ਇਹ ਸੋਨਾ ਜਾਂ ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਣ, ਚੰਗੇ ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦੇ ਦਰਸਾਉਣ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।"[3] ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

> ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਲਾਜ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਸਹਿਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਹਾਉਣੀ ਪੁਸ਼ਾਕੀ ਨਾਲ ਸੁਆਰਨ, ਨਾ ਗੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਯਾ ਮੋਤੀਆਂ ਯਾ ਭਾਰੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ, ਸਗੋਂ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਫਬਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਦੀਆਂ ਹਨ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:9, 10)।

ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਨ ਸੀ। ਭਾਵ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਸੀ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਸੁਹੱਪਣ ਅਤੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਮਤਲਬ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਜਿਸ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਬਾਹਰੀ ਦਿੱਖ ਸੀ ਉਹ ਛਾਨਣੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਨਾ ਵੇਖਣ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ **ਸਿਰ ਗੁੰਦਣ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਪਾਉਣ ਅਥਵਾ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।** ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀ ਮੋਟੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਕਾਲੀਨ ਕਲੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਭਲੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਦੀਆਂ ਸਨ। ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕੋਈ ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਢ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਪੁਸ਼ਾਕ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਅਜਿਹੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਜਿਹੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਗਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਅਮੀਰਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਰਸੂਲ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਈ ਸੋਨੇ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਅਤੇ ਕੰਗਣ ਪਾਉਣੇ, ਨਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣੇ, ਅਤੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਟਾਇਲ ਨਾਲ ਵਾਉਣਾ ਆਦਿ ਪਾਪ ਸਨ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਮੁੱਦਿਆਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਆਇਤ 4. ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਪਤਰਸ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ; ਸਾਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ **ਅਵਨਾਸੀ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ** ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ੱਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਅਧੀਨਗੀ ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਯ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਤੀ ਕੌਣ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ

ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਢਾਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਢਾਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਲਿਆਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ **ਮਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਇਨਸਾਨੀਅਤ** ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਲਾਹ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ। ਆਦਮੀਆਂ, ਨੂੰ ਵੀ, ਮਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ - ਸੋਨਾ, ਚਾਂਦੀ, ਕੱਪੜੇ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਇੱਕ ਅਦਭੁੱਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਮੂਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਤੀ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਸੁਭਾਅ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ "ਮਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਇਨਸਾਨੀਅਤ" ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਪਤਨੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਦਰਦਨਾਕ ਭਾਗ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਪ੍ਰਸੰਗ ਤੇ ਪੁਨਰ-ਵਿਚਾਰ ਪਾਠਕ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ: "ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕੇ?" ਉਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: "ਕੀ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਤੀ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?" ਕਈਆਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ "ਮਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਇਨਸਾਨੀਅਤ" ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ "ਗੁਪਤ ਇਨਸਾਨੀਅਤ" ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

"ਅਵਨਾਸੀ ਸਿੰਗਾਰ . . . ਅਰਥਾਤ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਆਤਮਾ," ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵੱਡੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਹਨ**। ਜੋ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵੱਡੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਹਨ" ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਕੀਮਤੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ। "ਮਨੁੱਖ ਬਾਹਰਲਾ ਰੂਪ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਰਿਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ" (1 ਸਮੂਏਲ 16:7)। ਸ਼ਬਦ "ਅਵਿਨਾਸੀ" ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਤੇ ਸਦੀਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਤਤਕਾਲਿਕ ਚਿੰਤਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੋਨਾ "ਨਾਸਵਾਨ" ਹੈ (1:7); ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਆਤਮਾ "ਅਵਿਨਾਸੀ" ਹੈ। "ਅਵਿਨਾਸੀ" "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਰਹੇਗਾ" (1:7); ਸੋਨੇ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਗੁਣਵੱਤੇ ਜੋ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਉਹ "ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਆਤਮਾ ਸੀ।"

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਹਰੇਕ ਦੀ ਗਹਿਰੀ ਪਰਖ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ NASB ਨੇ "ਕੋਮਲ" (πραΰς, *ਪ੍ਰਾਊਸ*) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਹਾੜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਹੈ (ਮੱਤੀ 5:5)। ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਨਿਮਰ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ

ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਹੈ ਜੋ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਮਲ, ਨਿਮਰ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਉਲਟ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਤਮ-ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵੱਡੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਹੈ।"

ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ NASB ਨੇ "ਗੰਭੀਰ" (ἡσύχιος, *ਹੇਸੁਛਿਓਸ*) ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:12 ਵਿਚ ਆਏ ਨਾਂਵ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਰੂਪ ਹੈ: "ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਅਥਵਾ ਪੁਰਖ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸਗੋਂ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੇ।" "ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ" ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ "ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ," ਜਾਂ "ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ।" ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਮਨ ਦੇ ਨਿਮਰ, ਆਦਰ ਸੂਚਕ ਫਰੇਮ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਜਾਂ ਅਸੀਸ ਦੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਲੇਰੀ ਭਰਿਆ ਕਦਮ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਰ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਰ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸੁਚੇਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਬਣਨਾ ਉਸ ਦਾ ਆਕੀਪੁਣਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਅਜ਼ਾਦ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਤਾਉਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਸ਼ਬਦ "ਆਤਮਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਥੇ ਅਮਰ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤਰਿਕ ਸੁਭਾਅ ਜਾਂ ਅੰਤਹਕਰਨ ਹੈ। (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:21; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:1 ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ "ਨਰਮਾਈ ਦੇ ਆਤਮਾ" ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।)

ਕਿਉਂ ਇੱਕ "ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਆਤਮਾ" "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵੱਡੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਹੈ"? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਇੱਕ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਮਾਲਕ, ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮੰਗ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਹਾਉਤਾਂ 3:34, "ਸੱਚੀਂ ਮੁੱਚੀਂ ਠੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉਹ ਠੱਠਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਸਕੀਨਾਂ ਉੱਤੇ ਉਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ" (5:5)। ਉਸ ਨੇ ਜੋੜਿਆ, "ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਲਵੰਤ ਹੱਥ ਦੇ ਹੇਠ ਨੀਵਿਆਂ ਕਰੋ ਭਈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਉੱਚਿਆਂ ਕਰੇ" (5:6, ਵੇਖੋ ਯਾਕੂਬ 4:10)। ਹੰਕਾਰ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਵਿਚ, ਕੰਮ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ, ਘਰ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਧੀਨਗੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਰਾਹ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ ਉਦੋਂ ਤਕ ਕੋਈ ਅਧੀਨਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ – ਜਦੋਂ ਜ਼ਮੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ – ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 5. ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਨੇ ਆਦਰਸ਼ ਦੇ

ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ। **ਅਗਲੇ ਸਮਿਆਂ** ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਅਬਰਾਹਾਮ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1:1, 2)। ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਈਲ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ 1 ਪਤਰਸ ਦੇ ਧਾਗੇ ਦੇ ਵਿਚ ਬੁਣੇ ਗਏ। **ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਇਸਤਰੀਆਂ**, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਆਸ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ**।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੋਈ ਪਤਰਸ ਤੋਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ "ਪਵਿੱਤਰ ਇਸਤਰੀਆਂ" ਨੇ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ।" ਰਸੂਲ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸ਼ਬਦ "ਆਸ" ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਮਦ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਓਸ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ" (4:19), "ਪਵਿੱਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ" "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਆਸ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ।" ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਸੂਖਮਤਾ ਵਿਚ ਉਹ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਮੂਨਾ ਬਣਨ। ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੰਕੇਤ ਤੋਂ "ਪਵਿੱਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ" ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਕੁਲ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਲਪਿਤਾ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰਾਹ, ਰਿਬਕਾਹ, ਲੀਯਾਹ, ਇਸਰਾਈਲ ਦੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਸਨ। ਇਹ ਇਸਤਰੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜਦੋਂ ਉਹ **ਆਪਣਿਆਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ** ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ **ਸਿੰਗਾਰਦੀਆਂ ਸਨ**।

ਇੱਕ ਧਰਮੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਅਧਰਮੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਵੀ "ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਆਤਮਾ" ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨਗੀ ਹੁਣ ਵੀ ਕ੍ਰਮ ਵਿਚ ਸੀ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ – ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ, ਦਾਸ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ – ਉਹ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਰਕਾਰਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀਆਂ ਦੈਨਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਜਾਣ ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਗਾਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਦਰਸ਼ ਸੀ ਉਹ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੋਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਸਨ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪਤੀ, ਜਦਕਿ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 5:28, 29 ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਪਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ

ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਔਖੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅਧੀਨਗੀ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ, ਇੱਕ ਦਾਸ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੀ ਚੈਨ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ: (1) ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਿਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਗ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। (2) ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਖੁਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਉੱਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 6. ਸਾਰਾਹ ਦਾ ਆਚਰਣ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ "ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ" ਦੀਆਂ "ਪਵਿੱਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ" "ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੀਆਂ ਸਨ।" ਉਸ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨੇ ਪਤਰਸ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਬਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰਾਹ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਮਸੀਹੀ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਸੀ। ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਤਾ ਉਤਪਤ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਨੇ ਮਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੁਲਪਿਤਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਾਹੁਣਾਚਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਵੇਗੀ। ਸਾਰਾਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਹੱਸੀ ਸੀ। ਸਾਰਾਹ ਅਤੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਵਰਗੇ ਇੰਨੇ ਬੁੱਢੇ ਜੋੜੇ ਦੇ ਘਰ ਬੱਚਾ ਹੋ ਸਕਣਾ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਸਾਰਾਹ ਨੇ "ਮੇਰਾ ਸਵਾਮੀ" ਕਹਿ ਕੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ (ਉਤਪਤ 18:12)। ਇਹ ਵਾਕ "ਮੇਰਾ ਸਵਾਮੀ" ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਪਤਰਸ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਰਾਹ ਨੇ **ਅਬਰਾਹਾਮ, ਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਕਹਿ ਕੇ** ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ "ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਲ ਢਾਲ ਜੋ ਅਦਬ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ" ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਜਿੱਤ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਪਤਰਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਮਸੀਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹੀ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਘਰਾਂ ਵਿਚਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਧਾਨ ਆਦਰਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ, ਜਦੋਂ ਉਹ "ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਕਹਿ ਕੇ," ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ

ਆਗਿਆਕਾਰ ਸੀ, ਇਹ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਪਤੀ ਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬਰਾਬਰਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰੋ।

ਭਾਵੇਂ ਅਧੀਨਗੀ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਚਲਾ ਫਰਕ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫਰਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਕਲਪਿਤ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰਾ ਨੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ **ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤੀ** ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਸਾਰਾਹ, ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ "ਅਧੀਨ ਰਹੀ।" ਬੱਚੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦਾਸ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤੀਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੂਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸ਼ਬਦ "ਆਗਿਆਕਾਰੀ" ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਕੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ਬਦ "ਅਧੀਨਗੀ" ਤੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਜਿੱਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਲਈ ਬਹਿਸ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸੰਭਾਵੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ।

ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਵੰਸ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਦੇ ਨਾਲ ਅਬਰਾਹਾਮ ਅਤੇ ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਸਨ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਪ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਇਦਿਆਂ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਅਬਰਾਹਾਮ ਅਤੇ ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਵਾਰਸ ਸਨ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਅਬਰਾਹਾਮ ਅਤੇ ਸਾਰਾਹ ਤੋਂ ਸਦਵਾਏ ਉਹ ਅਸਲੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਠੀਕ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਲਕ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 3:9)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰਾਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿੰਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸਹੀ ਸੀ। ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਪਹਿਲੂ ਸੀ। **ਜਿਹ ਦੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜੇ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਵੋ।** ਉਹ ਉਸ ਹੱਦ ਤਕ ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤਕ ਉਹ ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਵਾਂਗ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਉਲਝਣ ਭਰੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹੀ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜੋ ਸਹੀ ਹੋਵੇ **ਕਿਸੇ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਡਹਿਲ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰਦੀਆਂ ਹੋਵੋ**। ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤਕ "ਡਰ" ਕਿਉਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਹੁਣ ਵੀ ਰਸੂਲ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਸਾਰਾਹ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਡਰਨ? ਅੱਗੇ, ਉਹ

ਕੀ ਸੀ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਨਿਡਰਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਾਕ ਦਾ ਇਹੋ ਅਰਥ ਸੀ।

"ਕਿਸੇ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਡਹਿਲ ਨਾਲ ਨਾ ਡਰਦੀਆਂ ਹੋਵੋ" ਦੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਸੰਭਵ ਅਰਥ ਹਨ: (1) ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ, ਆਪਣਾ ਉੱਤਮ ਹਿੱਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਦੇ ਦੇਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਸ ਇਸੇ ਜੀਵਨ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਇਹ ਅਸਧਾਰਣ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਸ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਸਾਕਾਰਾਤਮਕ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਆਕਸਮਿਕ ਤਰੀਕਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। (2) ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਟੇਢਾ ਹਵਾਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਉਮੀਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵੇ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਪਤੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ। ਕੁਝ ਸੀ ਜੋ ਖਾਸ ਹੈ। ਪਰ, ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ, ਖੁਦ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ। (3) ਪਤਰਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਠਕ ਦੁਖ ਸਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਹਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੋਧ ਅਤੇ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰਾਉਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ ਅਤੇ ਨਾ ਘਬਰਾਓ" (3:14); "ਪਰ ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ।" (4:7)। ਹੋਰਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਹਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਨਾ ਦਿਓ।"

ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਆਦਰ (3:7)

7ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੇ ਪਤੀਓ, ਬੁੱਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨਾਲ ਵੱਸੋ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਕੋਮਲ ਸਰੀਰ ਜਾਣ ਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਭੀ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋ ਉਹ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਰੁਕ ਨਾ ਜਾਣ।

ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚੇਤਾਵਨੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ

ਸੰਖੇਪ ਸੀ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੌਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਆਗੂਪੁਣੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸੁਣਨੀ, ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 7. ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸੁਝਾਅ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਚਾਰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਧੀਨਗੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਸਿਰਫ ਮਸੀਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ **ਪਤੀਓ** ਦੇ ਚਾਰਜ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ **ਪਤਨੀਆਂ** ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਅਤੇ ਆਦਰ ਦੇਣ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਤਨ ਸਮਾਜ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਿਆ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਾਹਿਤ ਤੋਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਲਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨੀਚਦਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਯਹੂਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਜੋਸੀਫ਼ਸ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਜੋ ਯਹੂਦੀ ਨਿਯਮ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਰੋਮੀ ਗ੍ਰਾਹਕਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, "ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੈਕਸ ਦੇ ਹੌਲੇਪਨ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ।"[4] ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ, "ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਨੀਚ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੈ,"[5] ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ **ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋ ਉਹ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੇ**।

ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੀ, **ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ** ਪਤੀ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ὁμοίως (*ਹੋਮਾਏਓਸ*) ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ "ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ" ਜਾਂ "ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।" ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਪਤਨੀ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਤੀ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ **ਬੁੱਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ . . . ਵੱਸੋ**। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਉਸ ਹੱਦ ਤਕ ਕਰੇ ਜੋ ਇਹ "ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੈ।" ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂਤਾ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ।

ਮਸੀਹੀ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਸਾਂਝੀ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸਾਂਝੀ ਆਸ ਦੇ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹਨ। ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰੇਲੂ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੂੰ **ਕੋਮਲ ਸਰੀਰ ਜਾਣ ਕੇ**,[6] ਉਸ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਤਕੜੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਤੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੇ

ਹਾਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ, "ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਦੁਰਪਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹੀ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੈ।" ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲ "ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ" ਹੋਵੇਗਾ – ਅਰਥਾਤ, ਬੁੱਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੈਤਿਕ ਜਾਂ ਆਤਮਿਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਇਸਤ੍ਰੀ "ਕਮਜ਼ੋਰ" ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ, 3:1 ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਈਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ, ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਤਕੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਨੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਕਿ ਕਿਉਂ ਮਸੀਹੀ ਪਤੀ ਨੂੰ "ਉਹ ਦਾ ਆਦਰ" ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: (1) ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ," ਅਤੇ (2) **ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀਆਂ** [ਇੱਕ ਪਤੀ ਦੀਆਂ] **ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਰੁਕ ਨਾ ਜਾਣ।** 1:4 ਵਿੱਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਵਿਨਾਸੀ ਵਿਰਾਸਤ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਤਨੀ ਨੂੰ "ਸਾਂਝੇ ਅਧਕਾਰੀ" ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਵਰਗੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਲਈ ਆਸ, ਦਾ ਲਿੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਪਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਤਾਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਸਕੇ। ਪਤਰਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਬਾਤ ਕਰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਭਾਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦਾ ਨਜਾਇਜ਼ ਫਾਇਦਾ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਅਤੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:5 ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੰਬੰਧ ਹੈ: "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੋ ਪਰ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਅਰ ਇਹ ਵੀ ਤਦ ਜੇ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਹਲ ਮਿਲੇ।" ਘਰ ਵਿਚਲਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਬੜੀ ਬਰੀਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਸ ਵਿਚ ਬੁਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਚੋਟ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਸਾਰ ਧਾਰਮਿਕ ਕੰਮ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਘਰ ਵਿਚ ਬੇਰੁਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚਲੀ ਡੋਰ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਘਰ ਵਿਚਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਪਤੀ, ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ, ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ

ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੋਨੇ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਜੋੜੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਹਲ ਮਿਲੇ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ, ਇੱਥੇ 1 ਪਤਰਸ 3:7 ਵਿਚ ਅਤੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7, ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ੱਟ ਹੈ ਕਿ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਆਪਸ ਵਿਚ ਘੁਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਤਰਕ ਦੇਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਕੋ ਵਿਆਹ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਿਆਰ ਹੈ। ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਉਪਹਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਦੂਜੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਤੇ, ਸਿਰਫ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਗਹਿਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੈਕਸ ਸਿਰਫ ਮਜੇ ਦੀ ਚੀਜ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਮਜੇਦਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਮ – ਵਾਸਨਾ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕੋਈ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਤਪਾਦ ਨਫਰਤ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਮਨੁੱਖੀ ਕਾਮ-ਵਾਸਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭਲਾਈ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਉਸ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਅੰਦਰੂਨੀ ਨੇੜਤਾ ਅਤੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਣਾਈ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਸ਼ਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜਿਨਸੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਜਨਾਨਖਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬਹੁ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਜੋੜਾ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਉੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ: "ਸੋ ਮਰਦ ਆਪਣੇ ਮਾਪੇ ਛੱਡਕੇ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਓਹ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਹੋਣਗੇ" (ਉਤਪਤ 2:24)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸੀਸ ਜਿਹੜੇ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਲਈ ਦੁਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ (3:8-17)

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ (3:8-12)

8ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ, ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਵੋ, ਆਪੋ ਵਿੱਚੀਂ ਦਰਦੀ ਬਣੋ, ਭਰੱਪਣ ਦਾ

ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ, ਤਰਸਵਾਨ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਹਲੀਮ ਹੋਵੋ। [9]**ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਗਾਲ ਦੇ ਬਦਲੇ ਗਾਲ ਨਾ ਕੱਢੋ ਸਗੋਂ ਉਲਟੇ ਅਸੀਸ ਦਿਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਸ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਵੋ।** [10]**ਕਿਉਂਕਿ,-**

ਜਿਹੜਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਣਾ,
ਅਤੇ ਭਲੇ ਦਿਨ ਵੇਖਣੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ,
ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ,
ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਕਰ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰੱਖੇ।
[11]**ਉਹ ਬਦੀ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨੇਕੀ ਕਰੇ,**
ਮਿਲਾਪ ਨੂੰ ਲੱਭੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇ।
[12]**ਕਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ,**
ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਵੱਲ ਹਨ।
ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

ਆਇਤ 8. ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ **ਸਾਰ ਦੇਣਾ** ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਅਧੀਨਤਾਈ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਹਿਣੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਗਏ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗੁਲਾਮ ਸਨ ਜਾਂ ਮਾਲਕ, ਪਤਨੀਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਪਤੀ, ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਸਨ ਜਾਂ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਇਕ ਸਹੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਨਾਲ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇਕ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 6:10)। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:12–14 ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਤਰਤ ਸੂਚੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ ਮਾਰਗ-ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਵੱਲੋ, ਪਤਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਹਾਰਕ ਨਮੂਨਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਕ ਸੂਚੀ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਾਇਆ: ਬਦੀ, ਛਲ, ਕਪਟ, ਖਾਰ ਅਤੇ ਚੁਗਲੀਆਂ (2:1)। ਕਲੀਸੀਆ ਅੰਦਰ ਵਿਹਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਵਰਤਿਆ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਬਚਾਏ ਗਏ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ **ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਣਾ** ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਮਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ὁμόφρων (*ਹੋਮੋਫਰੋਨ*), ਜਿਸ ਦਾ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਰਥ ਹੈ "ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਣਾ" ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂ ਇਗਨੇਸ਼ੀਅਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ "ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰ ਨਾਲ ਸੁਰ ਮਿਲਾਓ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਸਿਤਾਰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸੁਰ ਨਾਲ ਸੁਰ ਮਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।"[7] ਪਤਰਸ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ "ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਣ" ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਆਮ

ਸੁਭਾਅ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ, ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਮੋੜਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿੰਨਤ ਸੀ ਜੋ ਕਲੀਸੀਆ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਖੋਹ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਹਰ ਮੁੱਦੇ ਤੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਹਰ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਬਲਕਿ ਇਹ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਨਸੀਹਤ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹੀ ਜੀਉਣ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ **ਦਰਦੀ ਬਣੋ** ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ συμπαθής (*ਸੰਪਾਥੇਸ*) ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਇਕ ਮਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਿਲੋਂ ਵੀ ਇਕ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ, ਸਾਡਾ ਪਰਧਾਨ ਜਾਜਕ, ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਰਬਲਤਾਈਆਂ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਦਰਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (4:15)। ਦਰਦੀ ਹੋਣ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਉਲਝਣਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੁਰਬਲਤਾਈ ਅਤੇ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਦਰਦੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਖੁਦ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ, ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੇ ਨਾਂਵ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

NASB ਬਾਈਬਲ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਅਨੁਵਾਦ **ਭਰੱਪਣ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ** (φιλάδελφος, *ਫਿਲਾਡੈਲਫੋਸ*) ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ "ਭਰੱਪਣ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ" ਜਾਂ "ਭਰੱਪਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾਲਤਾ" ਦੇ ਗੁਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ। ਇਸ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਸ਼ਬਦ 1:22 ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਤੀਬਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਨਾ ਕੇਵਲ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਜੋਂ ਸੁੱਖ-ਸਲਾਮਤੀ ਮੰਗਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਆਸਾਂ ਅਤੇ ਨਸੀਬ ਇਕੱਠੇ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ।

ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਂਤੜੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਰਸੂਲ ਦਾ ਅਗਲਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ "ਸਿਹਤਮੰਦ ਆਂਤੜੀਆਂ ਰੱਖਣ" (εὔσπλαγχνος, *ਇਯੁਸਪਲਾਗਚਨੇਸ*) ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। NASB ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਤਰਸਵਾਨ** ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਚੰਗਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਚਿਕਿਤਸਾ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਹ ਭਾਵ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਆਂਤੜੀਆਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹਨ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:32 ਵਿਚ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਕੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ "ਤਰਸਵਾਨ" ਜਾਂ "ਤਰਸ" ਹੈ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਆਖ਼ਰੀ ਸ਼ਬਦ ταπεινόφρων (*ਟੇਪਇਨਫਰੋਨ*) ਖਾਸ

ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। NASB ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਮਨ ਦੇ ਹਲੀਮ ਹੋਵੋ** ਕਰਦੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ, ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਦੁਨੀਆ ਮਨ ਦੀ ਹਲੀਮੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੰਦੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਮੀਰ ਲੋਕ ਆਮ ਜਨਤਾ ਵੱਲੋਂ ਤਾਰੀਫ ਸੁਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੇ।[8] ਪੱਛਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿਚ, ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਅਕਤੀ ਘਮੰਡ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਪੁੰਨ ਬਣਨਾ ਸਿੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਦੇਹਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਲੀਮ ਬਣਨਾ ਸਿਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਹਲੀਮੀ ਮਨ ਦੀ ਇਕ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਦੇ ਅੰਤਰੀਵ ਮਹੱਤਵ ਲਈ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਇਹ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਹੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਿੱਖ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਖ-ਸਲਾਮਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹਨ; ਉਹ ਸੋਭਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 9. ਰਸੂਲ ਦੀ ਸੋਚ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ (3:13), ਉਹ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ। ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, **ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਅਤੇ ਗਾਲ ਦੇ ਬਦਲੇ ਗਾਲ ਕੱਢਣ** ਨਾਲ ਬੇਮੇਲ ਸਨ, ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਣਾ ਸੀ। ਤਰਸ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਤਰਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਦੱਸ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਸਾਡਾ ਨਮੂਨਾ ਹੈ: "ਉਹ ਗਾਲੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਗਾਲੀ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ" (2:23)। ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ "ਆਪਣੇ ਦੁਖਦਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਅਸੀਸ ਦਿਓ, ਫਿਟਕਾਰੋ ਨਾ" (ਰੋਮੀਆਂ 12:14)। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ" (ਰੋਮੀਆਂ 12:17)। ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਗੌਰ ਕਰਨਯੋਗ ਹਨ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 32:35; ਕਹਾਉਤਾਂ 20:22), ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ *ਲੈਕਸ ਟੇਲੀਓਨਿਸ* ਅਰਥਾਤ ਬਦਲੇ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਛੇੜਛਾੜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: "ਅੱਖ ਦੇ ਵੱਟੇ ਅੱਖ, ਦੰਦ ਦੇ ਵੱਟੇ ਦੰਦ, ਹੱਥ ਦੇ ਵੱਟੇ ਹੱਥ, ਪੈਰ ਦੇ ਵੱਟੇ ਪੈਰ, ਸਾੜਨ ਦੇ ਵੱਟੇ ਸਾੜਨ, ਫੱਟ ਦੇ ਵੱਟੇ ਫੱਟ, ਸੱਟ ਦੇ ਵੱਟੇ ਸੱਟ" (ਕੂਚ 21:24. 25)। ਅਰਨਸਟ ਬੈਸਟ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀਆਂ ਯਹੂਦੀ ਹਸਤਲਿੱਪੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ "ਚਾਨਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ . . . ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰਨ" ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।[9] ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਦਲੇ ਨੂੰ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ (ਮੱਤੀ 5:39)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਆਕਮਣਾਤਮਕ ਹਥਿਆਰ ਸਨ ਜੋ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਸੰਸਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘੋਰ ਬਦਨਾਮੀ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹੋ

ਜਿਹੇ ਕਿੱਸੇ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਲਹੂ ਪੀਂਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਦਮਖੋਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਨਰਮਾਈ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਜਿਹੇ ਬਦਲੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਧੇਰੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਜਾਂ ਗਾਲ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਤਮਾ ਵੱਸਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ **ਸਰਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅਸੀਸ** ਦੇਣੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹੋ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੀ, "ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਸਗੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਸੱਜੀ ਗੱਲ੍ਹ ਉੱਤੇ ਚਪੇੜ ਮਾਰੇ ਤੂੰ ਦੂਈ ਵੀ ਉਹ ਦੀ ਵੱਲ ਭੁਆ ਦਿਹ" (ਮੱਤੀ 5:39)। ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਣਾ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਰਪਾਲੂ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੁਖ-ਸਲਾਮਤੀ ਚਾਹੁੰਣਾ ਅਤੇ ਬੜਾਵਾ ਦੇਣਾ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਲੰਬੇ ਜੀਵਨ, ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ – ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੁਖਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹਨ – ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ, ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਕੜਵਾਹਟ ਨੂੰ ਪਾਲਣਾ ਉਸ ਖੂਹ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਰ ਘੋਲਣ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਨੂੰ ਰਜਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਨਾ ਹਾਰ ਸਗੋਂ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈ" (ਰੋਮੀਆਂ 12:21)।

ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਦਲੇ "ਅਸੀਸ" ਦੇਣਾ, ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ, ਮਸੀਹੀ ਚਲਨ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਹੱਦ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ, **ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਸ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਵੋ।** "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ (1:7), ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਕਾਰ ਬਾਰੇ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ (1:4) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਕਾਰ ਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਿੱਸਾ ਉਹ ਜੀਵਨ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਲੋਕ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ਸਦੀਪਕ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸਦੀਪਕ ਅਸੀਸ ਦੇ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੀਮਤ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਅਸੀਸ ਹੈ।

ਆਇਤ 10. ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਦੱਸੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪੱਧਰ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਲਈ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਜ਼ਬੂਰ 34:12–16 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੁੱਖ ਬੰਦ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ LXX ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਬਰਾਨੀ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਅਨੁਵਾਦ ਜੋ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਚੱਲਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਤਰਸ ਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਪੂਰਾ 34 ਜ਼ਬੂਰ ਸਤਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੋ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਸਤਾਏ ਗਏ ਪਾਠਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਬੂਰ 34:8 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੇੜੇ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ:

"ਜੇਕਰ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਸੁਆਦ ਚੱਖ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਭਈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ" (2:3)। ਜ਼ਬੂਰ ਵਿਚ **ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਭਲੇ ਦਿਨ ਵੇਖਣਾ** ਉਸ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਜੀਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦਾ ਵੀ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਇਕ ਚੰਗਾ ਜੀਵਨ ਪਾਉਣਾ ਸੀ ਤਾਂ **ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਕਰ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰੱਖੇ**; ਪਰ ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਲਾ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1:6–9 ਅਤੇ 4:12–14 ਵਿਚ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਭਲੇ ਦਿਨ ਹੁਣ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਇਕ ਬੈਰੋਮੀਟਰ (ਜੰਤਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਵਾ ਦੇ ਦਬਾਅ ਨੂੰ ਮਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੀਭ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇਕ ਮਨ ਸਨ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਕੋਈ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਭੁੱਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਧ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਭੀ ਲਗਾਮ ਦੇ ਸੱਕਦਾ ਹੈ" (ਯਾਕੂਬ 3:2)। ਜ਼ਬੂਰ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਰਸ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜੀਭ ਤੇ ਲਗਾਮ ਲੱਗਣੋਂ ਹੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਜੀਵਨ, ਭਲੇ ਦਿਨ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਵੈਰ ਝੱਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਲਈ ਜੀਭ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਲੱਗਦੇ ਅਤੇ ਛਲ ਕਰਨ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ, ਪਰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵਾਧੂ ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਨੂੰ ਝੱਲਣਗੇ।

ਆਇਤ 11. ਉਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜੀਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਜੀਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜੀਭ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ, ਓਨੇ ਹੀ ਕਈ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ। ਜ਼ਬੂਰ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬੰਦਾ ਜਾਂ ਬੰਦੀ **ਬਦੀ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨੇਕੀ ਕਰੇ**। ਇਹ ਵੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਉਸ ਵਿਧੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇਗਾ "ਭਲੇ ਦਿਨ ਵੇਖੋ।" ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕਣਕ ਦਾ ਦਾਣਾ ਜੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪੈ ਕੇ ਨਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਮਰੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਫਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਤਾਈਂ ਉਹ ਦੀ ਰੱਛਿਆ ਕਰੇਗਾ" (ਯੂਹੰਨਾ 12:24, 25)। ਸੁਆਰਥੀ ਮਨੁੱਖ, ਉਹ ਜਿਹੜਾ "ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਹਿਤ ਕਰਦਾ," ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਕਾਰਾਮਤਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ "ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਮੁੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਜੀਵਨ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ "ਭਲਾ ਕਰਨਾ" ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜਾ ਜੀਵਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਲਈ, ਮਿਲਾਪ ਇਕ ਉਦਾਸੀਨ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਭੋਲ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। **ਉਹ ਮਿਲਾਪ ਨੂੰ ਲੱਭੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇ** ਸ਼ਬਦਾਂ

ਵਿਚ ਇਕ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ, ਸਗੋਂ ਆਕਰਮਣਸ਼ੀਲ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। LXX ਵਿਚ, ਯੂਨਾਨੀ εἰρήνη (*ਈਰੀਨ*) ਇਬਰਾਨੀ שָׁלוֹם (*ਸ਼ਾਲੋਮ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਜ਼ਬੂਰ 34:14 (MT ਵਿਚ 34:15, LXX ਵਿਚ 33:14) ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਸਿਹਤ, ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰਤਾ ਵਾਲੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕ (ਲੂਕਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਯਹੂਦੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ "ਮਿਲਾਪ," ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਿਆਂ, ਸਲਾਮ ਲਈ ਅਤੇ ਵਿਛੜਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਸੀ। ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨਾ ਇਕ ਚੰਗੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਸ਼ਾਂਤੀ ਝਗੜੇ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵੱਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸਰਵਜਨਕ ਪਹਿਲੂ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਪ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਭੈਣਾਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਅਨਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਤਾਂਘ ਮਨੁੱਖੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਨਿਆਂ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਇਕ ਗਵਾਹੀ ਹੈ, ਗਰੀਬਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਵਿਹਾਰ ਲਈ, ਮੌਕੇ ਲਈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਵਿਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਹੋ ਸਕਣ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੰਦ ਇਕ ਸਮਾਜ ਮਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਭਾਵ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਤੋਂ ਕਦੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਲਿਖਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ" (5:14)। 2 ਪਤਰਸ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ, ". . . ਜਤਨ ਕਰੋ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਠਹਿਰੋ" (2 ਪਤਰਸ 3:14)। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, "ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਸਾਡੇ ਮਿੱਤ੍ਰ ਤੇਰੀ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਮਿੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾਉਂ ਲੈ ਲੈ ਕੇ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਆਖੀਂ" (3 ਯੂਹੰਨਾ 15)।

ਸਲਾਮ (1:2) ਅਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ (5:14) ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ਇੱਥੇ ਵਰਤਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ "ਸ਼ਾਂਤੀ" ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਗੈਰਜ਼ਰੂਰੀ ਉਪਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਸਹਿਮਤ ਸੀ। "ਸੋ ਚੱਲੋ ਅਸੀਂ ਓਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਾਪ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਹੋਵੇ" (ਰੋਮੀਆਂ 14:19)। ਪੌਲੁਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਪਰ ਪਤਰਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਾਪ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਿਲਾਪ ਸਬੱਬ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਧੰਨ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ" (ਮੱਤੀ 5:9)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਉਤਪਰੇਰਕ ਬਣਨਾ ਯੋਗ ਹੈ, "ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਕੰਮ ਰਾਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉੱਤਮ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੀਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ

ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।"[10]

ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਰਣਨੀਤੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਦਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਰਣਨੀਤੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਖਰੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ "ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਣ" ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ "ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ" ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ "ਮਿਲਾਪ ਨੂੰ ਲੱਭੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇ।" ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਸੀਸ ਦਾ ਅਧਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ (3:9)।

ਆਇਤ 12. ਜ਼ਬੂਰ 34 ਨੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਉ-ਦਾਦੇ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ? ਫਿਰ ਜਗਤ ਦੇ ਇਕਲੌਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿਆਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ? ਜ਼ਬੂਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਭਲਿਆਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, **ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।** ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਆਵੇਗਾ, ਜਿਹੜੇ ਧਰਮੀ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਵਿਚ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਜ਼ਬੂਰ ਵਿਚ "ਪ੍ਰਭੂ" ਸ਼ਬਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਲਈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਬਾਰੀਕ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਇਕਜੁਟਤਾ ਵਿਚ, "ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।" ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ, ਵਰਤਮਾਨ ਯੁੱਗ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗਾ।

ਆਪਣੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਣਾ (3:13-17)

**13ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੁਸਤ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਡੇ
ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰੇਗਾ? 14ਪਰ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਖ ਮਿਲੇ ਵੀ ਤਾਂ ਧੰਨ
ਹੋ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰਾਉਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ ਅਤੇ ਨਾ ਘਬਰਾਓ। 15ਸਗੋਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਕੇ
ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨੋ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜੋ
ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਨੂੰ ਸਦਾ ਤਿਆਰ ਰਹੋ ਪਰ ਨਰਮਾਈ
ਅਤੇ ਭੈ ਨਾਲ। 16ਅਤੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖੋ ਭਈ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੁਭ ਚਾਲ ਨੂੰ
ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮੰਦਾ ਆਖਦੇ ਹਨ ਸੋ ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਓਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਦੇ
ਹਨ ਓਹ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋਣ। 17ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਇਉਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ੁਭ
ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਝੱਲੋ।**

3:9 ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਝੱਲੀ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝੱਲੀ ਸੀ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਬੂਰ 34 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਬੂਰ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਈ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਨਿਓਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, "ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀ ਵੱਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਖ ਕਿਉਂ ਝੱਲ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਰਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ? ਰਸੂਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਲਗਾਇਆ।

ਆਇਤ 13. ਦੂਜੀ ਵਾਰ (ਵੇਖੋ 1:6–9), ਪਤਰਸ ਨੇ ਬੜੀ ਸ਼ਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਭਾਗ (3:13–17) ਅਲੰਕਿਰਤ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਸਵਾਲ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤਾ ਗਈ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ **ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੁਸਤ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰੇਗਾ**। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਤਣਾਤਣੀ ਹੈ। "ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਲਾਂਬੂ" ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਿਆ ਸੀ (4:12) ਅਤੇ "ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਬੋਲੀਆਂ ਵੱਜੀਆਂ ਸਨ (4:14) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਣਉਤੇਜਿਤ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਨਜਿੱਠੇਗਾ, ਪਰ ਫਿਲਹਾਲ, ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਰਲ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਵਿਚ ਮਾਰਗ-ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਮੁੜ ਭਰੋਸਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਪਤਰਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਓ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਲ-ਚਲਨ ਲਈ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਆਮ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਚਿਆਈ ਬੋਲਣ ਦੇ ਲਈ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਣ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ "ਉਸ ਲਈ ਅਣਖ ਰੱਖਣਾ ਜੋ ਭਲਾ ਹੈ" ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਯਸਾਯਾਹ 50:9 ਆਇਤ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ: "ਵੇਖੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੌਣ ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ?" ਪਤਰਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਹਾਕਮਾਂ ਨੂੰ "ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸੁਕਰਮੀਆਂ ਦੀ ਸੋਭਾ ਕਰਨ" ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (2:14)। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਇਹ ਰਸੂਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਕਦੇ ਅਣਉਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲਣਗੇ, ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਬੁਰੇ ਵਰਤਾਓ ਲਈ ਨਹੀਂ ਉਕਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕਹੇਗਾ "ਪਰ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਖੂਨੀ ਯਾ ਚੋਰ ਯਾ ਬੁਰਿਆਰ ਯਾ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵੇ" (4:15)। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਕਿ "ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਨੇਕ ਰੱਖੋ" (2:12)। ਬੁਰਿਆਈ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਝੱਲਦੇ ਹਨ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ, ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨਾ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ (3:9)।

ਆਇਤ 14. ਉਹ ਸਵਾਲ ਜੋ ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ

ਹੈ ਇਸ ਉਲਝਣ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਭਲਾ ਹੈ ਗਲਤ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਅਪਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਅੱਤਕਥਨੀ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਖਰੇ ਵਿਹਾਰ ਲਈ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਕਰਣਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਦੁਰਲੱਭ ਸੀ। **ਪਰ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਖ ਮਿਲੇ ਵੀ** ਸ਼ਬਦ ਇੱਛਾਸੂਚਕ ਮਨੋਦਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਢੰਗ ਸੀ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ ਲੇਖਕ ਦੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਪਦੀ। ਜੇ. ਐਨ. ਡੀ. ਕੈਲੀ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਵ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, "ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ . . .।"[11] ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, "ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਭਗਤੀ" ਨੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਕੁਝ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਗਿਆਨਤਾ, ਵਹਿਮ ਭਰਮ, ਈਰਖਾ, ਜਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦਬਾਅ ਕਈ ਵਾਰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਖਰਾ ਵਿਹਾਰ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸਾਥੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਪਤਰਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। "ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਖ ਮਿਲੇ," ਪਤਰਦ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ। ਇਹ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਦੇ ਨਾ ਮਿਲੇ।" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਖ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ (2:24), 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ "ਧਾਰਮਿਕਤਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, "ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਖਰਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਹਾਰ।" ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਜ਼ੁੰਮੇ ਲਾਈ ਗਈ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਰੋਮੀਆਂ 4:3–5)। ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹੀਏ ਤਾਂ "ਧਾਰਮਿਕਤਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਸਰੀਰਕ ਕਾਮਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਾਨ ਨਾਲ ਲੜਦੀਆਂ ਹਨ" (2:11)। ਜਦੋਂ "ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ" ਦੁਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ **ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ**। ਇਹ ਅਸੀਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਲਈ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਦੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ (3:16)।

"ਧੰਨ" ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (μακάριος, *ਮਕਾਰੀਓਸ*) ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ 3:9 ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਜੋ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਅਸੀਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੀ; ਇੱਥੇ ਇਹ ਧੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਬਾਰਕਬਾਦੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਅਠਵੀਂ ਮੁਬਾਰਕਬਾਦੀ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਧੰਨ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਤਾਏ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ" (ਮੱਤੀ 5:10)। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਧੰਨ ਹੋਣ ਵਿਚ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? (1) ਇਹ ਧੰਨ ਹੋਣਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣ ਵਿਚ ਸਮਰੱਥ ਬਣਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮਨੁੱਖੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (4:13)। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਚਿੱਤਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, "ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਹਾਂ . . . ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਦਾ ਘਾਟਾ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ" (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:24)। (2) ਇਹ ਧੰਨ ਹੋਣਾ ਉਸ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਤੇ ਭਰੋਸੇ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹਨ (1:22, 23)।

(3) ਇਹ ਧੰਨ ਹੋਣਾ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਵਿਚ ਆਸ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਕਿ "ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਫਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੈ" (1:9)।

ਆਖ਼ਰੀ ਵਾਕ, **ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰਾਉਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ**, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਥਾਰਥ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ।" NRSV ਅਤੇ NIV ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਉਹ ਡਰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਡਰੋ," NASB ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਯਸਾਯਾਹ 8:12 ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨਾਇਆ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਡਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ NRSV ਅਤੇ NIV ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਹਿਮਾ ਭਰਮਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰਨ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਂ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਡਰਦੇ ਸਨ ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਬੜੇ ਹੀ ਅਟਪਟੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜਥਾਰਥ ਜਾਪਦਾ ਹੈ: "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ," ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ।" ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ NASB ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਸੰਦਰਭ NASB ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜਿਆਦਾ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਧੰਨ ਹੋਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨਾ **ਘਬਰਾਉਣ** ਜਦੋਂ ਡਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 15. ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ, "ਬਾਈਬਲ ਕੀ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ?" ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ?" ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਪੁੱਛੇ, "ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ?" ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਸੀ?" ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਪੁੱਛੇ, "ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਸੀ?" ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਹੈ?" ਪਤਰਸ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਪੁੱਛ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮਸੀਹ ਨੂੰ **ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨੋ**। ਮਸੀਹੀ ਨਿਹਚਾ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਦੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਤੇ ਉਸਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਲਈ, ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਪ੍ਰਭੂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸਨ। ਉਹ ਇਤਹਾਸਕ ਗੁਰੂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਤਿਯੁਸ ਪਿਲਾਤੁਸ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਤੋਂ ਭਿੰਨ (ਰੋਮੀਆਂ 4:1–5), ਯਿਸੂ ਨਾ ਕੇਵਲ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਹੈ; ਉਹ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਪਾਤਰ ਹੈ। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ, ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। "ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਕੇ ਮੰਨਣਾ" ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਇਨਸਾਨ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਣਾ ਹੈ; ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਰਗਾ ਵਿਹਾਰ ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹਾਲੇ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਦੁਖ, ਜਦੋਂ ਇਹ "ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ" ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਡਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਗਾਉਂਦੇ ਜਿਹੜੇ ਸਾਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ, ਇਹ "ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਨ ਕੇ" ਇਕ ਨਵੇਂ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦੁਖ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬ ਦੋ ਪੱਧਰਾਂ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ, ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ

ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਵਾਲੇ ਨੇ “ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਣਾ” ਸੀ। ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਉਦੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਸ ਨੇ “ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਜਾਂ ਗਾਲ ਦੇ ਬਦਲੇ ਗਾਲ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੀ” (3:9), ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਡਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜਵਾਬ ਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ **ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਨੂੰ ਸਦਾ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ**। ਉਲਝਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਰੇ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣਗੇ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ **ਉਸ ਦੀ ਆਸ ਦੇ ਲਈ** ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛੇ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਉਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੁੱਦੇ ਦਾ “ਉੱਤਰ” ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਬਲਕਿ ਇਹ “ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ।” ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਢੰਗ ਨਾਲ “ਉੱਤਰ” (ἀπολογία, *ਅਪੋਲੋਜੀਆ*) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਵਾਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, “ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਮੇਰੀ ਜਾਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹੋ ਮੇਰਾ ਉੱਤਰ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:3)। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ “ਉੱਤਰ” ਦਾ ਸਰਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਰਥ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ। “ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ” ਇਕੱਲੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ λόγος (*ਲੋਗੋਸ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਤਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ “ਆਸ” ਦੀ ਤਰਕ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਏਗੀ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖਾਲਸ ਦੁੱਧ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਲੋਚਦੇ ਸਨ ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦੁੱਧ ਸੀ (2:2)।

ਰਸੂਲ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮਸੀਹੀ ਉੱਤਰ ਦੇ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ **ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਭੈ ਨਾਲ** ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ “ਭੈ” φόβος (*ਫੋਬੋਸ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਕਸਰ “ਡਰ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। NIV ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ “ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਆਦਰ” ਹੈ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ “ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੱਚ” ਬੋਲਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:15)। ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਉਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਬਾਰੇ ਸੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ “ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਹਰੇਕ ਬੁੱਲੇ ਨਾਲ” ਐਧਰ ਉੱਧਰ ਡੋਲਦੇ ਫਿਰਨ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਪਨਾਇਆ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:14) ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਦਰ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਜਮ,

ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਜਾਂ ਸਗੋਂ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਹੀ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੋਲਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਅਕਸਰ ਗੱਲ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 16. NASB ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਚਿੰਨ੍ਹ "ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਭੈ ਨਾਲ" ਨੂੰ ਕਿਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਵਾਕ ਬਣਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ "ਉੱਤਰ ਦੇਣ" ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਨਰਮ ਅਤੇ ਆਦਰਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ। NASB, NRSV, NIV, REB ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ "ਉੱਤਰ" ਦੇਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ "ਆਸ" ਦਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਨਰਮ ਅਤੇ ਆਦਰ ਵਾਲਾ ਰਵੱਈਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸੀਸ ਦੇਣੀ ਸੀ (3:9)। ਪਤਰਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਜੋਂ ਲੈਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਉਸ "ਆਸ" ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਭੈ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ **ਅੰਤਹਕਰਨ** (συνείδησις, *ਸੁਨੇਡੇਸਿਸ*) ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ (2:19; 3:16, 21)। ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।[12] ਪੱਛਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਕੱਟੜ ਵਿਅਕਤੀਗਤਵਾਦ "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਨਿਰਾ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਦਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੱਛਮੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਧਾਰਣਾ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਜਾਗਰੁਕਤਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਫ਼ਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਜਾਗਰੁਕਤਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਬੋਧ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੁੱਧ "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਚਾਲਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਆਫਕ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਆਯਾਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਬਣਦੇ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੈਤਿਕ ਜਾਗਰੁਕਤਾ ਵਜੋਂ "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚ *ਐਕਸ ਨੀਹੀਲੋ* ("ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ") ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਤਰਸ ਦੇ ਲਈ ਓਪਰੀ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਉੱਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ "ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ "ਚੰਗੇ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਹੈ।[13]

ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦਾ "ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਉਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿੰਮਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਤੋਂ "ਉੱਤਰ" ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ

ਲਗਾਏ ਗਏ ਬੁਰੇ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੀ ਤੋਹਮਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। 1 ਪਤਰਸ 2:12 ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਪਰਾਈ ਕੌਮ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਦੀਆਂ ਬੀਤਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਮਸੀਹ ਦਾ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਆਦਮਖੋਰੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਗਏ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਭਾ ਦੌਰਾਨ ਰੰਗਰਲੀਆਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨਾਸਤਕਵਾਦ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਰ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਉਤਸਵਾਂ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਬਲੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਗਾਲਾਂ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਜ਼ਬਾਨੀ ਸੀ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇਲ ਵਿਚ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।

ਉਮੀਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ "ਚੰਗਾ ਵਿਹਾਰ" ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਝੂਠੀ ਤੋਹਮਤ ਦੀ ਸ਼ਾਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ "ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ **ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੁਭ ਚਾਲ ਨੂੰ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮੰਦਾ ਆਖਦੇ ਹਨ ਓਹ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋਣ**। "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦੇ ਵਾਂਗ "ਲੱਜਿਆ" ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਦਾ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਰੋਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਛਮੀ ਸਮਾਜ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਠੋਸ ਸਮਾਜਕ ਪਰਿਮਾਪ ਸੀ। "ਲੱਜਿਆ" ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਦੋਸ਼ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਲਕਿ ਇਹ ਉਹ ਰਵੱਈਆ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹਾਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤੁੱਛ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। "ਲੱਜਿਆ" ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ "ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਨ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖਦਾ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ "ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਵਿਹਾਰ" ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉੱਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਸਨ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣਾ ਸੀ। ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਨਮੂਨੇ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੱਲਣਾ ਜੋ ਯਿਸੂ ਛੱਡ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ (2:23)।

ਆਇਤ 17. ਪਤਰਸ ਖਰੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ, ਜੀਉਣ ਦੇ ਬੇਸ਼ਰਮ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਲਈ ਨਿਰਪੱਖ ਸੁਣਵਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਛੋਟਾ-ਮੋਟਾ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਹੁੰਦਾ ਦੀ ਉਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਤੇ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਬੁਰੇ ਵਰਤਾਓ ਲਈ ਸਤਾਉਣ ਦਾ ਕਦੇ ਮੌਕਾ ਨਾ

ਦੇਣ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ **ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਇਉਂ ਹੋਵੇ**, ਦੁਖ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਬਦਨਾਮੀ ਵਿਚ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਕਦੇ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਟੁਕੜਾ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਟਿੱਪਣੀ, "ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਜਿੱਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।"[14] ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਤੁਹਾਡਾ "ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਾਖੀ ਦੇਵੇ ਕਿ **ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਝੱਲੋ।**

ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਇਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਕੋਲੋਂ "ਖੋਟੇ ਕੰਮ ਦੀ ਬਜਾਇ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੁਖ ਝੱਲਣ" ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਸੰਭਵ ਅਰਥ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਬਦਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਸੂਰ ਵੀ ਅਸਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਤਾਓ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 2:20; 3:9)। ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨਾ ਗਲਤੀਆਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਦੇ ਲਈ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਦਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਰਸੂਲ ਸ਼ਾਇਦ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਹੋ ਵਿਅਕਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ 2:12 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਸੀ: "ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਨੇਕ ਰੱਖੋ।"

ਇਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਨਾਲੋਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣਾ ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਨ ਤੋਂ ਕਦੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।[15] ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਵ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਜੀਉਣ ਦਾ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਤਰੀਕਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਧਰਮੀ ਨਮੂਨਾ ਰੱਖਣ।

ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਖਾਵੇ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 6:1) ਅਤੇ ਯੋਗ ਚਿੰਤਾ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਖਰਾ ਹੈ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਸੁਚੱਜਾ ਸੰਤੁਲਨ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਰੁਤਬੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋਣਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਕ ਯਹੂਦੀ ਵਿਦਵਾਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, "ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ; ਇਹ ਸੋਨੇ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਜਖੀਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹੇਗਾ।"[16]

ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ (3:18-22)

18ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਭੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੁਖ ਝੱਲਿਆ ਅਰਥਾਤ ਧਰਮੀ ਨੇ ਕੁਧਰਮੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਭਈ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲ ਪੁਚਾਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਪਰ ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ। 19ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਿਹੜੇ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਾ ਕੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ। 20ਜਿਹੜੇ

ਪਿੱਛਲੇ ਸਮੇਂ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਨ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਪਈ ਸੀ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਥੋੜੇ ਅਰਥਾਤ ਅੱਠ ਜਣੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਣ ਗਏ। [21]ਏਹ ਬਪਤਸਿਮੇ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਏਹ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੈਲ ਲਾਹੁਣੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਲਣਾ ਹੈ। [22]ਉਹ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਤ ਅਤੇ ਇਖਤਿਆਰ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਉਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪਾਪੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਝੱਲੇ ਗਏ ਦੁਖ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਥਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬੰਦ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਚੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹੋ ਮਸੀਹ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਰਿਆ ਸੀ ਹੁਣ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁਰਗੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਪਲ ਦੁਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 18. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ **ਮਸੀਹ** ਦੇ ਦੁਖ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਖ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਕਿ **ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਮਰਿਆ ਸੀ**। 2:19, 20 ਵਿਚ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਉਸੇ ਕੜੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਭਾਵ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਦੁਖ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਦੁਖ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਤਰਸ ਅੰਦਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਰਿਆ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਰਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਰਥਪੂਰਣ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ: "ਉਹ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਪਾਪ ਦਾ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਾਡੀ ਖ਼ਾਤਰ ਪਾਪ ਠਹਿਰਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧਰਮ ਬਣੀਏ" (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:21)।

2:21–25 ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਕੋਲੋਂ **ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ** ਮਰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲਣਾ ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਝੱਲਿਆ ਸੀ (2:24), ਨਾ ਹੀ ਉਹ **ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲੇ** ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉੱਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ **ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲ ਪੁਚਾਉਣ** ਲਈ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕੋ

ਵਾਰ ਮਰਿਆ ਸੀ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 7:27; 9:12, 26, 28; 10:10, 14)।

ਪਾਪ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿਚ ਇਕ ਅਨੋਖਾਪਣ ਅਤੇ ਪੂਰਨਤਾ ਹੈ। "ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਮਰਿਆ" ਦਾ ਭਾਵ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਪਾਪੀ ਦੇ ਮੇਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਪਾਪ ਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਦੁਖ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕਾਫੀ ਸੀ।[17] ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਜਾਜਕ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੇ "ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਚੁੱਕਣ" ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:24–28)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਜਾਜਕ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੋਵੇਂ ਹੈ। 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ, ਉਹ ਇਕ ਉੱਤਮ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੈ, ਨਿਰਦੋਸ਼ ਬਲੀ, "ਕੁਧਰਮੀ ਦੇ ਲਈ ਧਰਮੀ।"

ਪਤਰਸ ਦੇ ਅਸਲੀ ਪਾਠਕ ਅਤੇ ਅਗਾਮੀ ਸਾਰੇ ਪਾਠਕ ਇੱਕੋ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ "ਕੁਧਰਮੀ" ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ: "ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ" (ਰੋਮੀਆਂ 3:23)। ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਦੁਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਮਸੀਹ ਸਾਨੂੰ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਪੁਚਾਉਣ" ਵਿਚ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ 2:24, 25 ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਰਸੂਲ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦੁਖ ਅਤੇ ਮੌਤ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਲੀਬ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ **ਉਹ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ**, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ "ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ।" ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸੀਂ ਪਤਰਸ ਕੋਲੋਂ ਕਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਯਿਸੂ ਨੂੰ "ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ," ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲਿਆ ਵੀ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਥੋਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲ ਵਾੜਨ ਦਾ ਨਿਓਤਾ ਦਿੱਤਾ (ਯੂਹੰਨਾ 20:25, 27)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਦੇਹ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। "ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ" ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਸੀ। "ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ" ਉਹ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਬੰਦ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬੰਦਾਂ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬੰਦ ਹੈ। 1930 ਵਿਚ, ਜੇ. ਏ. ਮੈਕਕੁਲੋਚ ਨੇ ਇਸ ਬੰਦ ਦਾ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਬੰਦਾਂ ਦੀ ਛਾਣਬੀਣ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਪੱਕੀ ਰਵਾਇਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਗਿਆ।[18] ਮੈਕਕੁਲੋਚ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬੰਦ ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਫੀ ਊਰਜਾ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਲਈ ਕਈ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਜੋ ਮੁੱਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਕਾਫੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ ਇਹ ਗੌਰ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਕਿ NASB ਬਾਈਬਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਆਤਮਾ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੀ। ਅਨੁਵਾਦਕ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ

ਹਨ। NASB ਤੋਂ ਭਿੰਨ, NIV ਬਾਈਬਲ “ਆਤਮਾ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ ਵਿਚ ਲਿਖਦੀ ਹੈ। NIV ਅਨੁਵਾਦਕ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਹੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ “ਆਤਮਾ” ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਸੰਦਰਭ ਹੀ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਵ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਵਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। NASB ਅਤੇ NIV ਦੋਵੇਂ ਬਾਈਬਲਾਂ ਇਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟੇ ਅੱਖਰ ਵਾਲੇ “ਆਤਮਾ” ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ ਵਾਲੇ “ਆਤਮਾ” ਨੂੰ ਚੁਣਦੀਆਂ ਹਨ।

ਆਇਤ 19. ਇਹ ਆਇਤ ਤੁਰੰਤ ਕਈ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਦੀ ਹੈ। **ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ** ਵਾਕ ਸੰਬੰਧਤ ਪੜਨਾਂਵ ਦਾ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਪੜਨਾਂਵ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲਾ ਸ਼ਬਦ “ਆਤਮਾ” ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ NIV ਬਾਈਬਲ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈਰਾਨਗੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ NIV ਬਾਈਬਲ “ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ” ਦੀ ਬਜਾਇ “ਜਿਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। NIV ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਇਹ ਸਮਝੇਗਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ **ਜਾ ਕੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ**, ਅਰਥਾਤ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਗਿਆ। ਕੀ NIV ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਸਹੀ ਠਹਿਰਿਆ ਹੈ? ਯੂਨਾਨੀ ਸੰਬੰਧਸੂਚਕ ਸ਼ਬਦ ἐν (*ਏਨ*) ਦਾ “ਰਾਹੀਂ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨਾ ਇਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਇਤ ਦਾ ਵਿਆਕਰਣ ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਯੂਨਾਨੀ ਪੜਨਾਂਵ ਦੇ ਲਈ “ਆਤਮਾ” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, “ਜਿਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ” ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨਾ ਜੇਕਰ ਉੱਤਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। NIV ਬਾਈਬਲ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਸੰਭਵ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੰਦੇਹਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਅਨੁਵਾਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

“ਜਿਹ” ਜਾਂ “ਜਿਹੜਾ” ਪੜਨਾਂਵ ਸ਼ਾਇਦ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਨੁਵਾਦ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਨੁਵਾਦ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕ “ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ” (ἐν ᾧ, *ਏਨ ਹੋਈ*) 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਚਾਰ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (1:6; 2:12; 3:16; 4:4)। NASB ਬਾਈਬਲ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ” ਜਾਂ “ਇਸ ਵਿੱਚ” ਵਜੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵਾਕ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੜਨਾਂਵ ਪਿਛਲੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1:6 ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਇਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵੱਡਾ ਅਨੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ” ਪੜਨਾਂਵ “ਇਹ” ਸਭ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ 1:4, 5 ਵਿਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਲਈ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਆਇਤ ਹੈ, “ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ” ਸ਼ਾਇਦ “ਆਤਮਾ” ਦਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰਿਆ ਅਤੇ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਯਿਸੂ ਨੇ “ਜਾ ਕੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ।” ਫਿਰ ਇਹ ਵਿਕਲਪ ਹਨ: (1) ਪਤਰਸ ਸ਼ਾਇਦ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗਿਆ, ਜਾਂ (2) ਕੁਝ ਆਤਮਿਕ ਤਰੀਕੇ ਵਿਚ ਉਹ ਗਿਆ, ਜਾਂ (3) ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ

ਦੁਆਰਾ ਬਰੈਕਟ ਵਿਚ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਉਹ ਗਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿਕਲਪਾਂ ਵਿਚ ਪੜਨਾਂਵ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਨੂੰ "ਆਤਮਾ" ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿਚ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੈ (ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ NIV ਵਿਚ ਹੈ); ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ "ਆਤਮਿਕ ਤਰੀਕੇ ਵਿਚ" ਅਰਥ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ NASB ਵਿਚ ਹੈ)। "ਜਿਹ" ਦਾ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਸ਼ਾਇਦ "ਆਤਮਾ" ਜਾਂ "ਆਤਮਾ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜਿਵਾਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਿਹੜੀ ਮਰਜ਼ੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਮਝੇ, ਇਸ ਦਾ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਾਕੀ ਦੇ ਬੰਦ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।[19] ਅਸੀਂ ਤਦ ਤੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿਚ ਦੇਰੀ ਕਰਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਇਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਛਾਣਬੀਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ।

ਸਵਾਲ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। "ਉਹ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ" ਨੂੰ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਾਂ ਅਲੰਕਾਰਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਵਿਅਕਤੀਗਾਤ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤ ਤੌਰ ਤੇ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ **ਆਤਮਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਿਹੜੇ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਾ ਕੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ**, "ਆਤਮਿਆਂ . . . ਕੈਦ ਵਿੱਚ" ਨੂੰ ਅਲੰਕਾਰਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਸਲਾਖਾਂ ਵਾਲੀ ਅਸਲੀ ਜੇਲ ਵਿਚ ਅਸਲੀ ਆਤਮਿਆਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ NASB ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ "ਹੁਣ" ਸ਼ਬਦ ਟੇਢੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ NASB ਬਾਈਬਲ "ਹੁਣ" ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ "ਕੈਦ ਵਿੱਚ" ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਕੈਦ ਵਿਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ। ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ NASB ਬਾਈਬਲ ਨੇ "ਹੁਣ" ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਕੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਜੇਕਰ "ਆਤਮਾਵਾਂ" ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ "ਕੈਦ ਵਿੱਚ" ਨਹੀਂ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਸਨ? "ਕੈਦ ਵਿੱਚ" ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਉਹ "ਆਤਮਾਵਾਂ" ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। 3:20 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਸਨ। ਕੁਝ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਦੁਸ਼ਟ ਦੂਤਾਂ, "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ" ਦਾ ਹੈ। ਉਤਪਤ 6:1–4 ਵਿਚ, ਜਿਹੜੇ ਜਲ ਪਰਲੋ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ" ਵਿਚ ਅਨੋਖੀ ਸਮਕਾਲੀਨ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 6:1–4 ਵਿਚ "ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ" ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ ਬਣਾਇਆ, ਉਹ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ" (ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਨ ਜਾਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਸਨ) ਪਤਰਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਉਸ ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਆਉਣੀ ਸੀ। ਦੂਤਾਂ ਤੇ ਨਿਆਂ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ

ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਰੋਧ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ ਸੀ। "ਫੇਰ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਧ ਗਈ ਹੈ" (ਉਤਪਤ 6:5)। ਉਹ "ਆਤਮਾਵਾਂ" ਜਿਹੜੀਆਂ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਸਨ ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਬੁਰੇ ਲੋਕ ਸਨ।

ਲੋਕਾਂ ਦਾ "ਆਤਮਿਆਂ" ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਅਸਧਾਰਨ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਰਸੂਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਜਿਹੜੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ? ਉਹ ਹੁਣ ਬਚਨ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿਚ ਸਧਾਰਨ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ, ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਲੋਕ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ "ਆਤਮਿਆਂ" (ψυχαί, *ਸੁਕਾਈ*, 3:20) ਆਖਿਆ, ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ "ਆਤਮਾਵਾਂ" ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦਾ "ਆਤਮਿਆਂ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:9 ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਰੀਰਕ ਪਿਤਾ "ਆਤਮਿਆਂ ਦੇ ਪਿਤਾ" ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ "ਆਤਮਿਆਂ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਹੜੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਆਤਮਿਆਂ" ਜਿਹੜੇ "ਕੈਦ ਵਿੱਚ" ਸਨ, ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਗੀ ਲੋਕ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਕੈਦ ਸਨ। "ਆਤਮਿਆਂ" ਨੂਹ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਲੋਕ ਸਨ। ਉਹ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ। ਇਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਸੀ। ਕੈਦ ਵਜੋਂ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਕ ਅਜੀਬ ਧਾਰਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਹੜੇ ਨਬੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ ਜਿਹੜੇ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਲਹਿ ਗਏ ਸਨ (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 32:18–32), ਕੈਦ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਇਕ ਰਹੱਸਪੂਰਣ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਪਤਰਸ ਲਈ "ਕੈਦ" ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਵਿਚ "ਪਤਾਲ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਯਿਸੂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਹੜੇ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਨ ਅਤੇ "ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ।" ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। κηρύσσω (*ਕੇਰੁਸੋ*) ਸ਼ਬਦ ਮਨਾਦੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਕਿਰਿਆ ਹੈ। 4:6 ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ εὐαγγελίζω (*ਯੂਐਂਗਲੀਜ਼ੋ*) ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰਅੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ," ਪਰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ? ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਦੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਆਇਤ ਬਾਰੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੜਨਾਂਵ ਦਾ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਕੀ ਹੈ? "ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ" ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?

3:18 ਵਿਚ ਆਖ਼ਰੀ ਸ਼ਬਦ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ NASB ਬਾਈਬਲ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ "ਆਤਮਾ" ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ, ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਉਸ ਨੇ "ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ" ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ? ਸ਼ਾਇਦ 2:5 ਵਿਚ ਕੁਝ ਮਦਦ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਰਸੂਲ ਨੇ "ਆਤਮਕ ਘਰ" ਅਤੇ "ਆਤਮਕ ਬਲੀਦਾਨ" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਅਤੇ ਬਲੀਦਾਨ ਦੁਨਿਆਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਕਿ ਉਹ "ਆਤਮਕ" ਸਨ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਗੈਰ-ਦੁਨਿਆਵੀ ਵੀ ਸਨ। ਆਤਮਕ ਦਾ ਅਰਥ ਗੈਰ-ਦੁਨਿਆਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ "ਆਤਮਾ" ਦਾ ਅਰਥ "ਗੈਰ-ਸਰੀਰਕ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। 2:5 ਵਿਚ "ਆਤਮਕ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਪਤਰਸ ਦੀ ਸਮਝ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਵਾਲਿਆ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਹਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। "ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ" ਦਾ ਗੈਰ-ਸੰਸਾਰਕ, ਗੈਰ-ਸਰੀਰਕ ਪਹਿਲੂ 3:19 ਵਿਚ "ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਦਰਸਾਇਆ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:5)। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ "ਆਤਮਾ ਵਿਚ" ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਯਿਸੂ "ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ," ਪਤਰਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਮਰਨ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਅ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦਾ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਆਂ ਵੱਲ ਪਰਤ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਨਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਨੂਹ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਵੀ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸਜ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣ ਕਿ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਨਿਆਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਗੈਰ- ਸੰਸਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਸੁਣਾਇਆ, ਇਹ ਮਸੀਹ ਹੀ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਨੂਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਮੂਸਾ ਜਾਂ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਨੂਹ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਨਿਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਤਰਸ, ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਪਰਗਟ ਕਰੇਗਾ। ਯਿਸੂ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਨੂਹ ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਯਿਸੂ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਸੂਲੀ ਗਵਾਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਦੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਆਂ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਿਰਫ ਇਹੋ ਕਹਿਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਬੰਦਾਂ ਦੀ ਇਹ ਸਮਝ ਵਾਪਸ ਅਗਸਟਿਨ (ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ) ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਯੋਗ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਾਦੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਤਮਕਿ ਵਜੋਂ ਉੱਤਮ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਗੈਰ-ਸਰੀਰਕ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੁਲਾਰੇ ਨੂਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਛੇਤੀ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਬੋਲਿਆ, ਯਿਸੂ ਬੋਲਿਆ; ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਬੋਲਿਆ, ਯਿਸੂ ਬੋਲਿਆ।

3:19 ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਸਮਝ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਵਿਚਕਾਰ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਅਖੌਤੀ *ਡਿਸੈਂਸਸ*, ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਆਮ ਭੰਡਾਰ ਸੀ। ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਕਈ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਜਿੱਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਉਸ ਤੇ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:27 ਅਤੇ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:9 ਵਰਗੇ ਬੰਦ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਰਸੂਲਾਂ ਦਾ ਅਕੀਦਾ ਇਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ (c. 360 ਈਸਵੀ) ਤੋਂ ਸੀ ਉਸ ਵਿਚ ਇਹ ਵਾਕ ਸੀ "ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਨਰਕ ਵਿਚ ਗਿਆ।" ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਰੂਹਾਂ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾਕੂ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ (ਲੂਕਾ 23:43), ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਅਤੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਲੋਕ ਆਖ਼ਰੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦ ਕਿ ਕਈਆਂ ਨੇ *ਡਿਸੈਂਸਸ* ਵਿਚ "ਦੂਜੇ ਮੌਕੇ" ਦਾ ਅਧਿਆਤਮਕ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਉਲਝਣ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੀ ਕਾਰਣ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂ ਯਿਸੂ ਹੇਠਾਂ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਤਮਿਆਂ ਜਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹੋ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਢੁਕਵੇਂਪਣ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਇਕ ਬੇਤੁਕੇ ਵਿਚਾਰ ਵਾਂਗ ਫਿਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਿੱਧਾ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ; ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਕਿ "ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ" ਪੜਨਾਂਵ ਪੂਰਵਗਾਮੀ "ਆਤਮਾ" ਹੈ, ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਆਖ਼ਰੀ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਪਤਰਸ ਨੇ "ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਪੜਨਾਂਵ ਪਿਛਲੇ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੈ। ਹਰ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ 3:19 ਵਿਚ ਪੜਨਾਂਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ "ਆਤਮਾ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਝਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਹੈ, ਇਹ ਲਗਭਗ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 20. ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਜਿਹੜੇ ਪਿੱਛਲੇ ਸਮੇਂ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਨ**, ਉਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਜਿਹੜੇ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ। ਦੋਵਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ, ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ "ਉਸ ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ ਜਿਹੜਾ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ" (4:5)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪੁਰਤਾਨ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਸੀ**, ਉਸ ਦਾ ਧੀਰਜ ਪਤਰਸ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਇਹ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ "ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਧੀਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਵੇ ਸਗੋਂ ਸੱਭੇ ਤੋਬਾ ਵੱਲ ਮੁੜਨ" (2 ਪਤਰਸ 3:9)। ਮਸੀਹ ਨੇ ਨੂਹ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ। ਨੂਹ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿਚ, ਨੂਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਠਹਿਰਿਆ ਸੀ; ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੂਹ ਅਰਥਾਤ "ਧਰਮ ਦੇ ਪਰਚਾਰਕ" ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੁਰਾਤਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ (2 ਪਤਰਸ 2:5), ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਚਿਤਾਵਨੀਆਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੂਹ ਉਦੋਂ ਪਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ **ਜਦ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਪਈ ਸੀ**। ਮਸੀਹ ਦੇ ਬੁਲਾਰੇ ਨੂਹ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਪਤਰਸ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਤੱਖ ਚਿਤਾਵਨੀਆਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਸੂਲੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਰਾਹੀਂ, ਕਲੀਸੀਆ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ-ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ "ਆਤਮਕ ਘਰ" (2:5) ਆਖਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਨੂਹ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਚਾਏ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋ ਰਹੀ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਆਸਰਾ ਭਾਲਿਆ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਰਸ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਚਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਕ ਘਰ ਵਿਚ ਆਸਰਾ ਮਿਲਿਆ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਇਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਆਵੇਗਾ। 3:20 ਵਿਚ "ਕਿਸ਼ਤੀ" ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ "ਆਤਮਕ ਘਰ" ਅਤੇ 2:5 ਦੇ "ਜਾਜਕਾਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਡਲੀ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਘੱਟ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਨੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਣਾਈ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ **ਥੋੜੇ ਅਰਥਾਤ ਅੱਠ ਜਣੇ** ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਲੋਕ ਬਚ ਜਾਣਗੇ।

ਨੂਹ ਦੀ ਮਿਸਾਲ (ਇਹ ਲਗਭਗ ਇਕ ਦੁਅਰਥੀ ਗੱਲ ਹੈ), ਕਿਸ਼ਤੀ ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੀ ਬੁਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਨੂਹ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਅੱਠ ਜਣੇ **ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ**, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਉਹ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚ ਗਏ।" ਇਹ ਇਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਠ ਜਣੇ "ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ," ਨਾ ਕਿ "ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚ ਗਏ।" ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਜਲ ਪਰਲੋ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਚੇ, ਕੀ ਬਚੇ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਅੱਠ ਜਣੇ "ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ"

ਉਸ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਉੱਤੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ, ਇਹ ਪਾਣੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ। ਪਾਣੀ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਧੋ ਸੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਅੱਠ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਨਾ ਧੋਤੇ ਜਾਂਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਾ ਲੈਣਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ।

ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਬੇਤੁਕੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ "ਪਾਣੀ" ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਇਆ। ਅਗਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਲਈ ਲਿਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨੂਹ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਅੱਠ ਜਣਿਆਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਤਰਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੱਠ ਜਣਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਬਚਾ ਲਏ ਗਏ ਸਨ (1) ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ (2) ਪਾਣੀ ਰਾਹੀਂ। ਠੀਕ ਹੈ ਇਹ ਮਿਸਾਲ ਪੂਰੀ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਫੀ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਵਿਨਾਸੀ ਬੀਜ "ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ" ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਸੀ (1:3, 23 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:27), ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਬਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਕਾਰ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਏ ਸਨ। ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅੱਠ ਜਣਿਆਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਅਨੇਕ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਭਰਿਸ਼ਟਤਾ ਨੂੰ ਧੋ ਸੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਨੂਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਟੱਬਰ ਆਪਣੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਸਕਣ। ਪਾਣੀ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ ਜੋ ਅਰਥ ਸੀ, ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੇਖਣ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬੁਲਾਰੇ ਨੂਹ ਦੇ ਮੁਖ ਰਾਹੀਂ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ, "ਪਾਣੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ" ਬਚਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਆਇਤ 21. 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇਹੋ ਇਕ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ **ਬਪਤਿਸਮਾ** ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਬੰਦ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। NASB ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਜੋ ਕਿ **ਉਸ ਦੇ ਸਮਰੂਪੀ ਹੈ** ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਾਣੀ "ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ" (ἀντίτυπος, *ਐਂਟੀਟੁਪੋਸ*) ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:24. ਵਿਸ਼ਾ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਾਣੀ ਨੇ ਅੱਠ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਭਰਿਸ਼ਟ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ, ਇਹ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ ਇਕ "ਰੂਪ" ਪਰਛਾਵਾਂ ਸੀ **ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ।**

ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ "ਬਪਤਸਿਮੇ" ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਬਾਰੇ

ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਿੱਖ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਾ ਮਸ਼ੀਨੀ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਕਾਰਗਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ". . . ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੁਖ ਝੱਲਿਆ ਅਰਥਾਤ ਧਰਮੀ ਨੇ ਕੁਧਰਮੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਭਈ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲ ਪੁਚਾਵੇ" (3:18)। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਬਪਤਿਸਮਾ" ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਅੰਤਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ "ਅੰਦਰੂਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਜਵਾਬ" ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਰਿਆ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਦੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। "ਬਪਤਿਸਮਾ" ਇਕ ਮਨੁੱਖੀ ਕਾਰਜ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਕ ਰੱਬੀ ਕਾਰਜ ਵੀ ਹੈ। ਪਸ਼ਚਾਤਾਪੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 6:3, 4)। ਕੈਲਵਿਨ, ਜ਼ਵਿੰਗਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੁਧਾਰਕ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕਵਾਦ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਲੋਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸਹੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿਹਚਾ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਡੀ. ਏ. ਕਾਰਸਨ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਰਵਾਇਤ ਵਿਚ ਇਤਹਾਸਕ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮੇ ਬਾਰੇ ਇਕ ਖਾਸ ਵਿਚਾਰ ਹੈ।[20] ਮਸੀਹੀਅਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਦੀਆਂ ਵਿਚ ਬਪਤਮਿਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।[21] ਫਰੈਡ ਗੀਲੀ ਸਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

> ਬਪਤਿਸਮਾ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਬੁਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਅਸਲ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਅੱਡ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸੀ।[22]

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਅਤੇ ਆਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ, ਬਪਤਿਸਮਾ, ਮਨ ਬਦਲਨਾ ਅਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਅਟੁੱਟ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੀਤ ਦੁਆਰਾ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮਸੀਹੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਬਪਤਿਸਮਾ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਜਿੰਨਿਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਿਆ" (ਗਲਤੀਆਂ 3:27), ਸਪੱਸ਼ਟ

ਭਾਵ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਹਿਨਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਉੱਨਾ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹੋ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ ਮਸੀਹੀ ਅਧਕਾਰ ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ ਹੋਣਗੇ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ। ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ "ਬਪਤਿਸਮੇ" ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰੀਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਐਡਵਰਡ ਗੋਰਡੋਨ ਸੈਲਵਿਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਬਪਤਿਸਮਾ "ਨਿਰਾ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਧੋਣ ਦਾ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਮੁੱਚੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਨੈਤਿਕ ਸਮਰਪਣ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"[23] ਨਾ ਹੀ "ਬਪਤਿਸਮਾ" ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰਾ ਨੇਮ ਦਾ ਇਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ। ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ, ਸੁੰਨਤ, ਇਕ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਜ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇਕ ਨੇਮ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਅਠਵੇਂ ਦਿਨ ਇਕ ਬਾਲਕ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸੁੰਨਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਕ ਯਹੂਦੀ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਕੌਮ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲੈਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਪਤਿਸਮੇ ਲੈਣ ਦੁਆਰਾ **ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਹੈ**, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ "ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਰਿਆ" (3:18); ਉਹ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜੀ [ਉਸ ਦੇ] **ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਕਾਰਨ** ਜੇਤੂ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਪਤਿਸਮਾ ਉਸ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ "ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਲਈ "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦਾ ਅਰਥ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਆਧੁਨਿਕ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅੰਦਰੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਲਕਿ, ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ "ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਉਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਖੁਦ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਂਝਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਜੋਂ, ਅਧਕਾਰ ਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ "ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਭਾਰੀ ਸਮਾਜਿਕ ਪਰਿਮਾਪ ਸੀ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ "ਬਪਸਿਮਤੇ" ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੈਲ ਲਾਹੁਣਾ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਧੋਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਬੇਤੁਕੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਬਪਤਿਸਮੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਛਿੜਕਾਵ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਣੀ ਡੋਲ੍ਹਣਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ "ਬਪਤਿਸਮਾ" ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਇਕ "ਅਪੀਲ" ਹੈ ਜਿਹੜਾ "ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ" ਲਈ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਾਫੀ ਸਿਆਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਖੁਦ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਬਪਤਿਮਸੇ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਡੋਬਣਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਪਾਪ ਵਿਚ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿਚ ਕਾਫੀ

ਸਿਆਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 22. ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ[24] ਅਤੇ ਜ਼ਬੂਰ 110 ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, "ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਇਹ ਵਾਕ ਹੈ ਕਿ 'ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠ ਜਦ ਤੀਕੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਨਾ ਕਰ ਦਿਆਂ'" (ਜ਼ਬੂਰ 110:1)। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਹ ਜਾਣ ਲੈਣ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ **ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਹੈ**। ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੱਖ ਹੈ। ਉਹ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਇਕ ਕੁਆਰੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਨਾਸਰਤ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਇਕ ਪਰਚਾਰਕ ਅਤੇ ਨਬੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਅੰਨ੍ਹੇ ਨੂੰ ਸੁਜਾਖਾ ਕੀਤਾ, ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਜਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਰੂਪ ਬਦਲਿਆ। ਪੰਤਿਯੁਸ ਪਿਲਾਤੁਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ (ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ) ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ ਤੇ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ। ਤੀਜੇ ਦਿਨ, ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ। ਮਸੀਹੀ ਨਿਹਚਾ ਲਈ ਮੂਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਸਲ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਬਸ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਰੀ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਉਤਸੁਕਤਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਯਿਸੂ ਹੁਣ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਜਦੋਂ **ਦੂਤ ਅਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਉਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ**। ਪਤਰਸ ਇਸ ਗੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਵਜੋਂ ਕੌਣ ਸੀ; ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ।

"ਸੱਜੇ ਹੱਥ" ਬੈਠਣਾ ਦਾ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਹੈ। "ਸੱਜਾ ਹੱਥ" ਤੁਰੰਤ ਨਿਕਟਤਾ ਅਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਇਕ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿਤਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਦੇ ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਚਨਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਾਰੇ "ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ," ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਵਰਗੀ ਜਾਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਹੋਣ, ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਰਪਾਲੂ ਰਾਜਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਲੋਚਦੇ ਹਨ (3:8-12)

ਮੇਰੇ ਇਕ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾ ਸਟੋਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲ ਨੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਘਰਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਇਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ-ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਮਰਦ ਵੀ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਔਰਤ ਤੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਮਿੱਤਰ ਨੇ 911 ਤੇ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਸੱਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪੁਲਸ ਵੀ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਜੀਣਾ ਹਰਾਮ ਕਰ ਛੱਡਿਆ।

ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਾ ਹੀ ਧਮਕਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਿੱਤਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਨਫਰਤ, ਹਿੰਸਾ, ਸਰਾਪਾਂ ਅਤੇ ਕਰੋਧ ਭਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਕਰੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਤਰਸ ਕਰੇ। ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕਰੋ:

> ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ, ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਵੋ, ਆਪੋ ਵਿੱਚੀਂ ਦਰਦੀ ਬਣੋ, ਭਰੱਪਣ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ, ਤਰਸਵਾਨ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਹਲੀਮ ਹੋਵੋ। ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਗਾਲ ਦੇ ਬਦਲੇ ਗਾਲ ਨਾ ਕੱਢੋ ਸਗੋਂ ਉਲਟੇ ਅਸੀਸ ਦਿਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਸ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਵੋ (1 ਪਤਰਸ 3:8)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣਾ ਸਿਖ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਈਏ ਜੋ ਪਤਰਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਹਾ। ਜੀਵਨ, ਇਸ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਭਰਪੂਰੀ ਵਿਚ, ਇਸ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਕ ਚੰਗਾ ਜੀਵਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਮਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਤਕੜਾ ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਤੋਸ਼ਜਨਕ, ਚੰਗੇ ਜੀਵਨ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਜੀਵਨ ਇਕ ਵੱਖਰਾ ਰਾਹ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਸਿਧਾਂਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣ ਰਿਹਾ। ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਜੀਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਸਿਖ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸਵਰਗ ਦੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਲੋਚਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ, ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਗੇ। ਹਾਲੇ ਵੀ ਕੁਝ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਤੁਸੀਂ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦੇ ਗਏ ਹੋ।" ਪਰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਮਸੀਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ

ਆਉਣ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ, "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਪਰਤੱਖ ਹੋ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਅਤੇ ਨਾ ਓਹ ਕਹਿਣਗੇ ਭਈ 'ਵੇਖੋ ਐੱਥੇ' ਯਾ 'ਉੱਥੇ ਹੈ' ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਖੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ" (ਲੂਕਾ 17:20, 21)।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਕ ਪੱਤਰ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸ ਨੇ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਉਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂਅ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਇਹ ਇਕ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸਰਲ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਇਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਪੱਤਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਬਿਲੁਕਲ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਜੋ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ:

> ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਿਲੇ ਸਾਂ; ਮੈਂ ਉਸ ਸਨੇਹ ਨੂੰ . . . ਅਤੇ ਬਹਾਨੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਇਕ ਹਰੀ ਭਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਕਿਤੇ ਵੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਨਿਸ਼ਚਲਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮ-ਸਨਮਾਨ ਤਕੜਾ ਹੈ, ਸਵੈ-ਮਦਦ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਰੂੰ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਿਸਚੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਨਾ ਕਿ ਸੁਵਿਧਾ, ਸੁਆਰਥੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਨਾਲ। . . . ਤੁਸੀਂ ਤਰਸ ਅਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਇਛੁੱਕ ਸੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸੱਚ ਹੈ, ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੀਮਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਣਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਆਪ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹੋ ਪਾਉਣ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸੀ।

ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਕੇਵਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦਾ ਫਾਰਮੂਲਾ ਕਾਫੀ ਸਰਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ, ਤਰਸਵਾਨ ਬਣਨਾ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ। ਤਰਸ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਕੱਲਾ ਜਾਂ ਬੀਮਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੂਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸਿੱਖਣ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਫਰਸ਼ ਤੇ ਪੋਚਾ ਮਾਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਹੈ, ਹੱਥ ਫੜਨਾ ਹੈ। ਤਰਸ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਤਾ ਪਹਿਲਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣ ਕੇ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਰੋਤੇ ਲਾਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਦਾਨੀ, ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸੁਸ਼ੀਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਅਚੇਤ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤਰਸ ਕਦੇ-ਕਦਾਈ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਤੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿਚ ਉਸਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਤੇ ਚਪੇੜ ਮਾਰ ਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, “ਲਓ, ਮੈਂ ਤਰਸਵਾਨ ਹੋਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਓ ਹੁਣ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਅੱਗੇ ਹੈ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧੀਏ।” ਤਰਸ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਰੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਗੋਡੇ ਤੇ ਰਗੜ ਲੱਗ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ, ਉਸ ਦੇ ਜਖਮ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਜਖਮ ਤੇ ਪੱਟੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਰਸਤੇ ਭੇਜਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ, ਤਰਸ ਦਾ ਇਕ ਸਰਲ ਜਿਹਾ ਕਾਰਜ। ਜਦੋਂ ਇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਕ ਨੋਟ ਲਿਖਣ ਲਈ ਜਾਂ ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤਰਸ ਦਾ ਕਾਰਜ।

ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਰਲ ਕਿਰਪਾਲਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ: “ਅਰਥਾਤ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਾਲ ਉਹ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਭਲਾ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸ਼ਤਾਨ ਦੇ ਕਾਬੂ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਫਿਰਿਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 10:38)। ਮਰਕੁਸ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਵਿਚ, ਇਕ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੇ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਨਿਵਾ ਕੇ ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ, “ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹੇਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈਂ।” ਯਿਸੂ ਨੇ ਤਰਸ ਖਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਲੰਮਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਛੋਹ ਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ (ਮਰਕੁਸ 1:40, 41)। ਯਿਸੂ ਦੀ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਵਿਖਾਉਣ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ, ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਤਰਸ ਦਾ ਇਕ ਸਰਲ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਸਾਮਰਿਯਾ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਕ ਖੂਹ ਤੇ ਅਰਾਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਰੁਕਿਆ। ਉੱਥੇ ਇਕ ਔਰਤ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਆਈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਸਵੱਟੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਉਹ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤਰਸਵਾਨ ਸੀ।

ਚਮਤਕਾਰ ਬਹੁਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਯਿਸੂ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਕਲ ਦੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹਵਾ ਵਿਚ ਉਡਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀਤੇ ਉਹ ਤਰਸ ਦੇ ਕਾਰਜ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਤਰਸਵਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਹੈ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਹਾਲੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਰਾਜ ਹੁਣੇ ਹੀ ਹੈ।

ਰਾਜ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਤਰਸਵਾਨ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਤਰਸ ਹੋਰਨਾਂ ਗੱਲ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। *ਦੂਜਾ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ ਤਰੀਕਾ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਹੈ।* ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ: "ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਗਾਲ ਦੇ ਬਦਲੇ ਗਾਲ ਨਾ ਕੱਢੋ ਸਗੋਂ ਉਲਟੇ ਅਸੀਸ ਦਿਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਸ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਵੋ" (1 ਪਤਰਸ 3:9)। ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਗੁਜਾਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: "ਉਹ ਗਾਲੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਗਾਲੀ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਖ ਪਾ ਕੇ ਦਬਕਾ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਜਥਾਰਥ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ" (1 ਪਤਰਸ 2:23)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਗਾਲੀਆਂ ਕੱਢੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਦਬਕਾਇਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕਦੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ, ਉਸ ਨੇ ਤਰਸ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਟੰਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ,

> ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜਿਹੜਾ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਹੈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੋਵੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸੂਰਜ ਬੁਰਿਆਂ ਅਤੇ ਭਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮੀਂਹ ਵਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 5:44, 45)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੀਉਣਾ ਸਿਖਾਇਆ; ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਇਆ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਮੀਦਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ੋਧ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਲਈ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਦੁਨੀਆ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਊਦ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਾਜ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਸਨ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮੂਲਕ ਅੰਤ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਵੇਗਾ, ਅੱਗ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾੜੇਗਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰੇਗਾ। ਦੋਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਪਰਿਪੂਰਨਤਾ ਵਿਚ ਆਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦੁਬਾਰਾ ਆਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਮੂਲ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮੂਲ ਬਦਲੇ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿਚ, *ਲੈਕਸ ਟੇਲੀਓਨਿਸ* ਵਿਚ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਇਸ ਨੂੰ "ਅੱਖ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅੱਖ" ਵਜੋਂ ਵਿਅਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਲੇਵੀਆਂ 24:19, 20)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ, ਲੋਕ ਵੱਖਰੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਤਰਸ ਕੌਮੀ, ਰਾਜ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਖੂਨੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਫੇਰ ਖੂਨ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤੇ

ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਬਦਲਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਾ ਨਾ ਜਾਵੇ।" ਰਸੂਲ ਨੇ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ" ਵਾਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਜੀਵਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਦੁਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕਈਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਨਾ ਕਰੋ। ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਵੱਟੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ।" ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਛੱਡਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਟੈਕਸਾਸ ਵਿਚ ਇਕ ਔਰਤ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਮੀਰ ਔਰਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਕ ਹੋਟਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਕਾਰ ਦੇ ਥੱਲੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੋਲੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕਲਪਣਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਬਦਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਵੇਗਾ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਲੈ ਕੇ ਸੌਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਰਨ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਜੋ ਮਨ ਹਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਧੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਕਮਰਣਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਬੇਸੁਆਦ ਟਿੱਪਣੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਕਹੇ ਹੀ ਨਾ ਗਏ ਹੋਣ। ਜੀਵਨ ਇਕ ਇਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਗਾਲਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਤਰੀਕਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਿੱਤਰ ਬਣਾ ਲਓ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਲਈ ਪਤਰਸ ਦਾ ਫਾਰਮੂਲਾ ਹੋਰ ਵੀ ਅਗਾਂਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ, ਤਰਸਵਾਨ ਬਣਨਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਦੂਜਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੋ। *ਤੀਜਾ, ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖੋ।* ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ 1 ਪਤਰਸ 3:10, 11 ਲਿਖੀ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਜ਼ਬੂਰ 34:12, 13 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ: "ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਲੋਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਭਲਿਆਈ ਵੇਖੇ? ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਕਰ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰੱਖ।" ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ, "ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੱਭੇ ਬਹੁਤ ਭੁੱਲਣਹਾਰ ਹਾਂ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਭੁੱਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਧ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਭੀ ਲਗਾਮ ਦੇ ਸੱਕਦਾ ਹੈ" (ਯਾਕੂਬ 3:2)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਮਨੁੱਖ ਹਰੇਕ ਅਕਾਰਥ ਗੱਲ ਜੋ ਬੋਲਣ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਦਿਨ ਉਹ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਏਂਗਾ" (ਮੱਤੀ 12:36, 37)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ; ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀ

ਜੀਭ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਿਚ ਅਸਫ਼ਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸੰਦਰਭ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਮਿਲਾਪ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਲਈ ਮਿਲਾਪ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤ ਹੈ। ਜੀਭ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਦਮ ਹੈ। ਜੀਭ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਅਕਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਬੰਦਗੀ ਅਤੇ ਉਸਤਤ ਦੇ ਲਈ ਬੜੇ ਹੀ ਉੱਤਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਾਖਵੇਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਫੁੱਟਬਾਲ ਦੀ ਖੇਡ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਰੌਡਨੀ ਡੈਂਗਰਫੀਲਡ ਦਾ ਆਦਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

1939 ਵਿਚ *ਗੌਨ ਵਿਦ ਦ ਵਿੰਡ* ਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫਿਲਮ ਆਈ। ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ਰੈੱਟ ਬਟਲਰ ਨੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਕੱਪ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ ਜੋ ਮੀਡੀਆ ਲਈ ਇਕ ਨਵੇਂ ਦੌਰ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਨੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਇਕ ਭਲੀਮਾਣਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। *ਗੌਨ ਵਿਦ ਦ ਵਿੰਡ* ਨੇ ਧੁੰਮ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਭੱਦਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਲੀਮਾਣਸ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਗੰਦੀਆਂ ਨਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲ ਗਏ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁੜਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਂ ਅਸਲੀਅਤ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਣਾ ਜੋ ਮਿਲਾਪ ਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਿੱਟਾ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੁਖ ਅਤੇ ਦਰਦ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਉਹ ਆਦਰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਹੈ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਤੱਤ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਜੋ ਜੀਵਨ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ (1) ਤਰਸਵਾਨ ਬਣਨਾ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ, (2) ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਅਤੇ (3) ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਣਾ।

ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਾ ਬੀਜ ਬੀਜਣਾ (3:8, 9)

ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਗੱਦੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਾਗੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਟ ਝੱਲੀ ਹੈ। ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਜਵਾਨ ਤਣੇ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੱਧੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਝੁੱਕ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੋਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਈ ਕੜਾਕ ਕਰਕੇ ਟੁੱਟ ਗਏ ਹਨ; ਕਈਆਂ ਦੇ ਪੜਛੇ ਲੱਥ ਗਏ ਹਨ।

ਰੁੱਖ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਰਸਤੇ ਬਰਫੀਲਾ ਤੁਫ਼ਾਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਰੁੱਖ ਹਾਲੇ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ

ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਠੰਡੀ ਵਰਖਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਤੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ ਪਾਉਣ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਫ਼ਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਪਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬਰਫ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਤੇ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। “ਹਮਦਰਦੀ,” “ਤਰਸ,” “ਹਲੀਮੀ” ਅਤੇ “ਭਲਿਆਈ” (1 ਪਤਰਸ 3:8, 9) ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪਾਪ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਝੁਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕੇਵਲ ਜੀਵਨ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂਪਣ (3:8)

ਮੈਂ ਅਤੇ ਜੈਨ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਫਲਿੰਟ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਤੋਂ ਹੈਂਡਰਸਨ, ਟੈਨੇਸੀ ਵਿਚ ਗਏ। ਮੈਂ ਫਰੀਡ-ਹਰਡਮੈਨ ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਫ਼ਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤੁਰੰਤ ਸਾਡੀ ਕਾਰ ਵੀ ਖਰਾਬੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧਦੀ ਗਈ। ਇਕ ਥਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੀ ਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਸ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਅਤੇ ਕਲੱਚ ਨੂੰ ਦਬਾ-ਦਬਾ ਕੇ ਸਟਾਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨੈਸ਼ਵਿਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਕਾਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਕਿਸੇ ਟਰੱਕ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਤੇ ਫਰੀਡ-ਹਰਡਮੈਨ ਪਾਰਕਿੰਗ ਦਾ ਸਟਿੱਕਰ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧੱਕਾ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਲੱਚ ਦਬਾਇਆ ਅਤੇ ਕਾਰ ਨੂੰ ਸਟਾਰਟ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੁਕੀਏ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਖਰੀਦ ਕੇ ਲਿਆ ਸਕੇ, ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਫੋਡਰ ਕਾਰ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਚੱਲ ਪਏ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਜਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਤਰਸ ਦਾ ਇਕ ਅਨੋਖਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਉਹ ਬੰਦਾ ਸਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦਾ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੋੜ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਦੇਣਦਾਰ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜੀਉਣਾ ਹੈ।

ਅੰਤਹਕਰਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖਣਾ (3:16)

ਫ੍ਰੈਂਕ ਕਲਾਰਕ ’ਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ ਕਰੜੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ’ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਸ਼ਿੰਕਜੇ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਦ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਮੁਸਕਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਲਗਭਗ

ਹਰੇਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੱਸਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਜਵਾਬ ਵੱਲ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ। ਫ੍ਰੈਂਕ ਥੋੜੇ ਜਿੱਦੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ।

ਜਿਸ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਫ੍ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਐਡਨਾ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਉਹ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ। ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭੂੰਡਾਂ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਤਰੇੜਾਂ ਅਤੇ ਛੇਦਾਂ ਵਿਚ ਛੱਤੇ ਪਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਬਸੰਤ ਦਾ ਮੌਸਮ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹ ਛੱਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ, ਜਿੱਥੇ ਛੇ-ਸੱਤ ਭੂੰਡਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਮਿੱਧ ਦਿੰਦੇ। ਭੂੰਡਾਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰੜੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਪੀਸਣ ਦਿੰਦੀਆਂ।

ਮੈਂ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਉਹ ਬੜੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, "ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਭੇਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗੌਰ ਕਰੋ ਕਿ ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਭੂੰਡ ਨੂੰ ਪੀਸਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਐਵੇਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਡੰਗ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨਗੀਆਂ।" ਮੈਂ ਹੱਸਦਿਆਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਠੀਕ ਹੈ।" ਕੋਲ ਖੜੀ ਐਡਨਾ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰਦਿਆਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਭੂੰਡ ਨੇ ਡੰਗ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ।"

ਫ੍ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਐਡਨਾ ਕਲਾਰਕ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਜਦ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਰੰਗ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਦ ਮੈਂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ, "ਅੰਤਹਕਰਨ ਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖੋ ਭਈ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੁਭ ਚਾਲ ਨੂੰ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਹੈ ਮੰਦਾ ਆਖਦੇ ਹਨ ਸੋ ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਓਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਓਹ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋਣ" (1 ਪਤਰਸ 3:16)। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਸਾਖੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਫ੍ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਐਡਨਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਸਨ, ਹਰੇਕ ਬਸੰਤ ਵਿਚ ਉਹ ਬਗੀਚੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਉਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਫਸਲ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਬਿਲ ਅਦਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ, ਉਹ ਗਾਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਸਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੂਹੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਕਾਰਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਖਲ੍ਹੋਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ। ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੂੰ ਕੱਦੂਕੁੰਮੇ ਦਾ ਸੂਪ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਬਦਬੂ ਵਾਲਾ ਪਨੀਰ ਖਾਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਐਡਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਬੁਣਾਈ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਗੋਭੀ ਕਿਵੇਂ ਉਗਾਈਦੀ ਹੈ। ਐਡਨਾ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਉਸ ਨੂੰ ਉਵੇਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਫ੍ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਐਡਨਾ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਮੰਦਾ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਬੜੀ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੀ ਵਧੀਆ ਗੁਜ਼ਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀ ਅਸੀਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਜਦ ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਦ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਫ੍ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਐਡਨਾ ਕਲਾਰਕ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਸੋਚ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਦੁਨੀਆਭਰ ਦਾ ਹਾਸਾ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਵੱਸਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਸਦਿਆਂ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਚੀਕਦਿਆਂ, ਸੁਆਰਥੀ ਘਮੰਡ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ, ਨਸ਼ਾ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਆਲਸ ਕਰਦਿਆਂ ਬਿਤਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਬਸ ਫ੍ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਐਡਨਾ ਦੇ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੰਨ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਅਦਭੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਸਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ (3:18)

ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੋ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਇਸਹਾਸਕ, ਅਸਲ ਸਰੀਰਕ ਘਟਨਾ। ਕੀ ਯੂਸੁਫ਼ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਯਿਸੂ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਮਰਿਆ ਸੀ, ਜਦ ਪੁੰਤਿਯੁਸ ਪਿਲਾਤੁਸ ਯਹੂਦਿਯਾ ਦਾ ਹਾਕਮ ਸੀ? ਰੋਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਿਚ ਕੀ-ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਆਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ? ਕਿੱਲਾਂ ਕਿੱਥੇ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ? ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ? ਗੁੱਟ ਵਿਚ? ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਖੜ੍ਹੇ ਖੰਭੇ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਪਾਸੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿੱਲਾਂ ਉਸ ਦਿਆਂ ਗਿੱਟਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਟਿਕਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿੱਲਾਂ ਉਸ ਦਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਉੱਤੋਂ ਦੀ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾਣ? ਅਜਿਹੇ ਅਤੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋਰ ਕਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਦੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਦੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਤਰਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਪੱਧਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਤਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਰਸੂਲ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਟਿਕਾਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਹਾਂ, ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਣਕ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਹਾਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਪਤਰਸ ਦਾ ਧਿਆਨ, ਘਟਨਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਘਟਨਾ ਦੇ ਮਹੱਤਵ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਪਾਪੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।[25]

ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਸਚਿੱਤ (3:18)

ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਤਜਰਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਹੋ ਕੇ ਲੰਘਣਾ। ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਗਰਮੀ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਿਚ ਪੇਰਿਸ ਜਾ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ

ਅਤੇ ਆ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਏ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ’ਤੇ ਪੇਰਿਸ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਮਸੀਹੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਆਖਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਭਈ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ” (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:5)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਪਾਪ ਹੋਣ ਸਦਕਾ ਹੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਖਾਤਿਰ ਸਾਡੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਪ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਪੁਨਰਮੇਲ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਛੁਡਾਏ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਚਾਏ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ, ਇਨਸਾਫ਼ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗ ਪੂਰੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਸਾਡਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿੱਤ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 2:2), ਅਰਥਾਤ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਪਰਵਾਨਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿੱਤ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਸਾਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਖਿਮਾ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਯਿਸੂ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਆਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਪਰਤਾਪ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦੀ ਭਰਪੂਰੀ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਸਕਣਗੇ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

[1]ਓਰੀਗੇਨ *ਕੋਨਟ੍ਰਾ ਸੇਲਸਮ* 3.55. [2]ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਿੰਗਾਰ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ κόσμος (*ਕੋਸਮੋਸ*) ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਅਕਸਰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਅਰਥ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ “ਦੁਨਿਆਵੀ” ਜਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੋਰ। ਪਰ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਕਾਇਨਾਤ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਭਾਵ ਉਸ ਹਰੇਕ ਵਸਤੂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੰਗਾਰੀ ਗਈ ਹੈ। [3]ਜੇ. ਰਾਮਸੇ ਮਾਈਕਲਸ, *1 ਪੀਟਰ*, ਵਰਡ ਬਿਬਲਿਕਲ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ, ਜਿਲਦ 49 (ਵੇਕੋ, ਟੈਕਸਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1988), 159; ਪਲੁਟਾਰਕ *ਮੋਰਾਲੀਆ* 141ਈ. [4]ਜੋਸੇਫਸ *ਐਂਟੀਕੁਟੀਸ* 4.8.15. [5]ਜੋਸੇਫਸ *ਅਗੇਂਸਟ ਏਪੀਅਨ* 2.25. [6]NASB ਨੇ ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜਿਆ ਹੈ। ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ’ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, “ਨਿਰਬਲ, ਕੋਮਲ ਸਰੀਰ।” ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਕੋਮਲ” (γυναικεῖος, *ਗੁਨਾਇਕੇਓਸ*) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। “ਸਰੀਰ” (σκεῦος, *ਸਕੇਓਸ*) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਤਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਭਾਂਡੇ ਵੱਲ। ਇੱਥੇ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਹ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:4 ਵਿਚ। [7]ਇਗਨੇਸ਼ਿਅਸ *ਫਿਲੇਡੇਲਫਿਅੰਸ* 1. [8]ਆਪਣੇ *ਲੈਟਰਜ਼* ਵਿਚ ਪਲਾਈਨੀ ਦ ਯੰਗਰ (ਅਰੰਭਕ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ) ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਸ ਧਮਾਕੇਦਾਰ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਰੁਤਬੇਦਾਰ ਰੋਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਭਾਲਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਮਿੱਤਰ ਮੈਕਸੀਮਸ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋ ਦਾਸਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ ਦੀਨਾਰ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ (ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਦਿਹਾੜੀ) ’ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣਕਾਰ ਦੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਹਵਾਹੀ ਕਰਨ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿਚ ਕੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ “ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ’ਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੀ ਉਡੀਕੇ ਕੀਤੇ, ਵਾਹਵਾਹੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ

ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।" (ਪਲਾਈਨੀ ਦ ਯੰਗਰ *ਲੈਟਰਸ* 2.14.) [9]ਅਰਨੇਸਟ ਬੈਸਟ, *1 ਪੀਟਰ,* ਦ ਨਿਊ ਸੈਂਚੁਰੀ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ, (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੰਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1971), 130; *ਦ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਰੂਲ* (1 ਕਿਊ ਐੱਸ) 1.4. [10]ਕੈਰਲ ਸਟਲਮੁਲਰ, ਡਾਇਨ ਬਰਗੇਂਟ, ਅਤੇ ਹੋਰ, ਸੰਪਾਦਕ. *ਦ ਕਾਲੇਜਵਿਲ ਪਾਸਟਰਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਬਿਬਲੀਕਲ ਥਿਓਲੋਜੀ* (ਕਾਲੇਜਵਿਲ, ਮਿਨਿਸੋਟਾ: ਲਿਟਰਜੀਕਲ ਪ੍ਰੈਸ, 1996), 714.

[11]ਜੇ. ਐੱਨ. ਡੀ. ਕੇਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ ਆਨ ਦਿ ਅਪਿਸਟਲਸ ਆਫ ਪੀਟਰ ਐਂਡ ਜੂਡ,* ਬਲੈਕਸ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀਜ਼ (ਲੰਡਨ: ਐਡਮ ਐਂਡ ਚਾਰਲਸ ਬਲੈਕ, 1969), 141. [12]"ਅੰਤਹਕਰਨ" ਦੇ ਭਾਵ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਲਈ 2:19 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ। *ਥਿਓਲੋਜਿਕਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ,* ਸੋਧ. ਗੇਰਹਾਰਡ ਕਿਟਲ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਜੈਫ੍ਰੀ ਡਬਲਿਯੂ. ਬ੍ਰੋਮਾਇਲੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੰਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1971), 7:898–919 ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਮੌਰਰ, "σύνοιδα, συνείδησις," ਵੇਖੋ। [13]3:16 ਵਿਚ "ਭਈ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ἵνα (*ਹਿਨਾ*) ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਵਾਲਟਰ ਬਾਵਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸਿਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ,* ਤੀਜਾ ਸੰਸਕਰਨ, ਸੋਧਿਆ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ. ਫ੍ਰੈਡਰਿਕ ਵਿਲੀਅਮ ਡੈਂਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨਿਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈਸ, 2000), 477. [14]ਬੈਸਟ, 134. [15]ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਤਰਕ ਮਾਈਕਲਸ, 191–92 ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। [16]ਸਾਈਰਾਕ 41:12 (REB)। [17]ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਥਿਓਲੋਜੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਜਦ ਯੂਥਰਿਸਤ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਆਖੇ ਗਏ ਕਥਨ ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਕੁਝ ਕਥਨ ਇਸ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹਨ। *ਦ ਔਕਸਫੋਰਡ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਦ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਚਰਚ,* ਦੂਜਾ ਸੰਸਕਰਨ, ਸੰਪਾਦਨ ਐੱਫ. ਐੱਲ. ਕ੍ਰੌਸ ਅਤੇ ਈ. ਏ. ਲਿਵਿੰਗਸਟੋਨ (ਔਕਸਫੋਰਡ: ਔਕਸਫੋਰਡ ਯੂਨਿਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1974), 475–77 ਵਿਚ "ਯੁਖਾਰਿਸਟ" ਵੇਖੋ। [18]ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਵਿਚ ਉੱਤਰਨ ਬਾਰੇ ਮੈਕਾਲੈਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਤਕ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਉੱਤਰਨ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਪਤਾਲ ਉੱਤੇ ਜੇਤੂ ਹੋਣ, ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਤਮਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰ ਲੈ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਸਣੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ" (ਜੇ. ਏ. ਮੈਕਾਲੈਕ, *ਦ ਹੈਰੋਇੰਗ ਆਫ ਹੈੱਲ: ਏ ਕੰਪੇਰੇਟਿਵ ਸਟਡੀ ਆਫ ਐਨ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ* [ਐਡਨਬ੍ਰਾ: ਟੀ ਐਂਡ ਟੀ ਕਲਾਰਕ, 1930], 45). [19]ἐν ᾧ (*ਏਨ ਹੋਏ*) ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਸਭ ਤੋਂ ਤਕੜਾ ਹੈ। ਵਿਆਕਰਣ ਸੰਬੰਧੀ ਮਸਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਥਾਂ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਾਈਕਲਸ, 205 ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। [20]ਡੀ. ਏ. ਕਾਰਸਨ, "ਡਾ. ਰੂਬਲ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਆਈ ਜਸਟ ਵਾਂਟ ਟੂ ਬੀ ਏ ਕ੍ਰਿਸਚਨ* ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ।" ਇਹ ਪੇਪਰ ਇਸ ਵੈਬਸਾਈਟ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੈ: www.mun.ca/rels/restmov/texts/rmeyes/carson.html. ਕਾਰਸਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਹੀ ਇਸ ਨੇ [ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚਲੀ ਲਹਿਰ] ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚਲੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।" ਸ਼ਾਇਦ ਕਾਰਸਨ ਜਿਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਮੇਰਿਕਨ ਰੈਸਟੋਰੇਸ਼ਨ ਮੂਵਮੈਂਟ ਨੇ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ, ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਅਤੇ ਨਵੀਨ ਇਤਹਾਸ ਵਿਚਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਮਸੀਹੀ ਰਸਮਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

[21]ਐਵਰੇਟ ਫਰਗੁਸਨ ਨੇ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਮੂਲ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨੂੰ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਬਾਰੇ ਆਖੇ ਗਏ ਕਥਨਾਂ ਦੀ ਸਰਬ-ਸਹਿਮਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਪਤਿਸਮਾ ਅਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਿੱਧੇ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਅਰੰਭਕ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ" (ਐਵਰੇਟ ਫਰਗੁਸਨ, *ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨਸ ਸਪੀਕ* [ਔਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਸਵੀਟ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1971], 38). [22]*ਦਿ ਇੰਟਰਪ੍ਰੇਟਰਸ ਬਾਈਬਲ,*

ਸੰਪਾਦਨ ਜੌਰਜ ਏ. ਬਟਰਿਕ (ਨਿਊ ਯੌਰਕ: ਐਬਿੰਗਟਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1955), 11:453 ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੈਡ ਜੀਲੀ, "ਦ ਫਰਸਟ ਐਂਡ ਸੈਕੰਡ ਅਪਿਸਟਲਸ ਟੂ ਤਿਮੋਥੀ ਐਂਡ ਦ ਅਪਿਸਟਲ ਟੂ ਟਾਈਟਸ, ਇੰਟ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਐਕਸੇਜੇਸਿਸ।" [23]ਐਡਵਰਡ ਗੋਰਡਨ ਸੇਲਵਿਨ, *ਦ ਫਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਆਫ ਸੇਂਟ ਪੀਟਰ: ਦ ਗ੍ਰੀਕ ਟੈਕਸਟ, ਵਿਦ ਇੰਟ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ, ਨੋਟਸ, ਐਂਡ ਐੱਸੇਸ,* ਥੌਰਨਐਪਲ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀਜ਼, ਦੂਜਾ ਸੰਸਕਰਨ (ਲੰਡਨ: ਮੈਕਮਿਲਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, 1947; ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1981), 83. [24]"ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ" ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਯੂਨਾਈਟੇਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਰਨਾਂ ਦੀ ਸੰਦਰਭ ਸੂਚੀ ਵਿਚ "ਇੰਡੈਕਸ ਆਫ ਕੋਟੇਸ਼ਨ" ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਹਵਾਲੇ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਯੂ ਬੀ ਐੱਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿਚ ਆਏ ਸੰਸਕਰਨ ਵਿਚ "ਇੰਡੈਕਸ ਆਫ ਕੋਟੇਸ਼ਨ" ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ "ਇੰਡੈਕਸ ਆਫ ਐਲੁਸ਼ਨਸ ਐਂਡ ਵਰਬਲ ਪੈਰਾਲਲਸ" ਨੂੰ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਈ ਲਿਖਤਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। [25]ਇਸ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਏਲਿਸਟਰ ਈ. ਮੈੱਕਗ੍ਰਾ, *ਅੰਡਰਸਟੈਂਡਿੰਗ ਜੀਜ਼ਸ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਜੋਂਡਰਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1987), 22–27 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ।